

Dziennik Urzędowy C 160

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 53

19 czerwca 2010

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści	Strona
-------------------------	-------------	--------

II *Komunikaty*

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Komisja Europejska

2010/C 160/01	Komunikat Komisji w sprawie dobrowolnych systemów i wartości standardowych w systemie kryteriów zrównoważonego rozwoju dla biopaliw i biopłynów UE	1
2010/C 160/02	Komunikat Komisji w sprawie praktycznego wdrożenia unijnego systemu kryteriów zrównoważonego rozwoju biopaliw i biopłynów oraz obowiązujących zasad obliczeń w odniesieniu do biopaliw	8
2010/C 160/03	Brak sprzeciwu wobec zgłoszonej koncentracji (Sprawa COMP/M.5866 – Sun Capital/Beauty Business) ⁽¹⁾	17

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Komisja Europejska

2010/C 160/04	Kursy walutowe euro	18
---------------	---------------------------	----

PL

Cena:
3 EUR

(¹) Tekst mający znaczenie dla EOG

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

INFORMACJE PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

2010/C 160/05	Decyzja w sprawie reorganizacji spółki ARFIN Compagnia di Assicurazioni e Riassicurazioni SpA (Ogłoszenie publikowane zgodnie z art. 6 dyrektywy 2001/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 marca 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji zakładów ubezpieczeń)	19
---------------	--	----

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA ZWIĄZANE Z REALIZACJĄ WSPÓLNEJ POLITYKI HANDLOWEJ

Komisja Europejska

2010/C 160/06	Zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu płytek ceramicznych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej	20
---------------	---	----

INNE AKTY

Komisja Europejska

2010/C 160/07	Zawiadomienie dla osób, podmiotów oraz organów umieszczonych w wykazach, o których mowa w art. 7 ust. 1 i ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 423/2007 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu, na mocy rozporządzenia Komisji (UE) nr 532/2010	27
---------------	--	----

II

(Komunikaty)

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

KOMISJA EUROPEJSKA

**Komunikat Komisji w sprawie dobrowolnych systemów i wartości standardowych w systemie
kryteriów zrównoważonego rozwoju dla biopaliw i biopłynów UE**

(2010/C 160/01)

1. WPROWADZENIE

W 2009 r. UE wprowadziła najbardziej wszechstronny i najnowocześniejszy system kryteriów zrównoważonego rozwoju obowiązujący na świecie. Dyrektywa w sprawie energii odnawialnej⁽¹⁾ ustanawia kryteria zrównoważonego rozwoju dla biopaliw i biopłynów. W odniesieniu do biopaliw odpowiednie kryteria zostały ustanowione w dyrektywie w sprawie jakości paliwa⁽²⁾. Odnoszą się one zarówno do biopaliw i biopłynów wyprodukowanych w UE, jak i do biopaliw lub biopłynów importowanych. Państwa członkowskie mają za zadanie czuwanie nad tym, aby podmioty gospodarcze wypełniały kryteria zrównoważonego rozwoju w przypadku biopaliw i biopłynów wykorzystywanych do celów⁽³⁾ wymienionych w dyrektywie w sprawie energii odnawialnej, dyrektywie w sprawie jakości paliwa, w Wytocznych wspólnotowych w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska⁽⁴⁾ oraz w rozporządzeniu w sprawie emisji CO₂ z samochodów osobowych⁽⁵⁾.

System kryteriów zrównoważonego rozwoju obejmuje dwa narzędzia skonstruowane tak, aby ograniczyć obciążenie administracyjne podmiotów gospodarczych:

- 1) możliwość wykorzystywania uznanych „systemów dobrowolnych” lub „dwustronnych i wielostronnych umów” w celu wykazania zgodności z niektórymi lub ze wszystkimi kryteriami zrównoważonego rozwoju; oraz
- 2) możliwość wykorzystywania wartości standardowych ustanowionych w dyrektywie, w celu wykorzystania zgodności

z kryterium dotyczącym ograniczenia emisji gazów cieplarnianych.

Komisja może uznać, że systemy dobrowolne lub dwustronne i wielostronne umowy podpisane przez Unię zawierają rzetelne dane na temat kryteriów zrównoważonego rozwoju. Komisja może dodawać wartości standardowe dla nowych metod produkcji biopaliw i biopłynów oraz uaktualniać istniejące wartości. Niniejszy komunikat określa, w jaki sposób Komisja ma zamiar pełnić swoje obowiązki skutkujące takimi decyzjami. Dostarcza on informacji państwom członkowskim, państwom trzecim, podmiotom gospodarczym oraz organizacjom pozarządowym.

Wraz z niniejszym komunikatem Komisja przyjęła Komunikat w sprawie praktycznego wdrożenia unijnego systemu kryteriów zrównoważonego rozwoju sektora biopaliw i biopłynów oraz obowiązujących zasad obliczeń w odniesieniu do biopaliw⁽⁶⁾, który ma na celu ułatwienie spójnego wdrażania systemu kryteriów zrównoważonego rozwoju.

Niniejszy komunikat posługuje się numerami artykułów dyrektywy w sprawie energii odnawialnej w celu odesłania do poszczególnych przepisów. W tabeli wskazano, jak znaleźć odpowiadające im przepisy dotyczące biopaliw w dyrektywie dotyczącej jakości paliwa. Obecne w niniejszym komunikacie odniesienia do „dyrektywy” odsyłają do dyrektywy w sprawie energii odnawialnej. Jeżeli dyrektywa w sprawie jakości paliwa zawiera odpowiadający przepis, dotyczą one również tej dyrektywy.

Tabela 1: Artykuły i załączniki, o których mowa w niniejszym komunikacie

Dyrektywa w sprawie energii odnawialnej	Dyrektywa w sprawie jakości paliwa
Artykuł 17: Kryteria zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do biopaliw i biopłynów	Artykuł 7b: Kryteria zrównoważonego rozwoju dotyczące biopaliw

⁽¹⁾ Dyrektywa 2009/28/WE.⁽²⁾ Dyrektywa 98/70/WE zmieniona dyrektywą 2009/30/WE.⁽³⁾ Dalsze informacje na ten temat można znaleźć na stronie http://ec.europa.eu/energy/renewables/transparency_platform_en.htm⁽⁴⁾ Dz.U. C 82 z 1.4.2008, s. 1.⁽⁵⁾ Rozporządzenie (WE) nr 443/2009.⁽⁶⁾ Zob. s. 8 niniejszego Dziennika Urzędowego.

Dyrektywa w sprawie energii odnawialnej	Dyrektywa w sprawie jakości paliwa
Artykuł 18: Weryfikacja zgodności biopaliw i biopłynów z kryteriami zrównoważonego rozwoju	Artykuł 7c: Weryfikacja zgodności biopaliw z kryteriami zrównoważonego rozwoju
Artykuł 19: Obliczanie wpływu biopaliw i biopłynów na emisję gazów cieplarnianych	Artykuł 7d: Obliczanie emisji gazów cieplarnianych z biopaliw w całym cyklu życia
Artykuł 24: Platforma na rzecz przejrzystości ⁽¹⁾	nie dotyczy ⁽²⁾
Artykuł 25: Komitety	nie dotyczy
Załącznik V: Zasady obliczania wpływu biopaliw, biopłynów i ich odpowiedników kopalnych na emisję gazów cieplarnianych	Załącznik IV: Zasady obliczania emisji gazów cieplarnianych w całym cyklu życia biopaliw

⁽¹⁾ Dostępny w Internecie pod adresem: http://ec.europa.eu/energy/renewables/transparency_platform_en.htm

⁽²⁾ W przypadku gdy dokumenty są istotne również dla dyrektywy w sprawie jakości paliwa, Komisja zamierza opublikować je również na stronie poświęconej dyrektywie w sprawie jakości paliwa.

2. SYSTEMY DOBROWOLNE

Podmioty gospodarcze muszą dowieść państwom członkowskim, że zostały spełnione kryteria zrównoważonego rozwoju odnoszące się do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, do terenów o wysokiej wartości różnorodności biologicznej ⁽¹⁾ oraz terenów zasobnych w pierwiastek węgla ⁽²⁾. Mogą to zrobić na trzy sposoby:

- 1) dostarczając właściwemu organowi krajowemu dane, zgodnie z wymogami ustanowionymi przez państwo członkowskie (w ramach „systemu krajowego”) ⁽³⁾;
- 2) wykorzystując „system dobrowolny” uznany do tego celu ⁽⁴⁾ przez Komisję;
- 3) zgodnie z warunkami dwustronnej lub wielostronnej umowy podpisanej przez Unię z państwami trzecimi, uznanej przez Komisję do tego celu ⁽⁵⁾.

System dobrowolny powinien zawierać niektóre lub wszystkie kryteria w zakresie zrównoważonego rozwoju zawarte w dyrektywie ⁽⁶⁾. Może on również uwzględniać inne kwestie związane z rozwojem zrównoważonym ⁽⁷⁾, nie objęte kryteriami ustanowionymi w dyrektywie ⁽⁸⁾.

W momencie otrzymania wniosku o uznanie systemu dobrowolnego, Komisja ocenia, czy dany system spełni odpowiednie wymogi. Procedura oceny została opisana poniżej.

⁽¹⁾ Artykuł 17 ust. 25.

⁽²⁾ Artykuł 18 ust. 1.

⁽³⁾ Artykuł 18 ust. 3.

⁽⁴⁾ Artykuł 18 ust. 4 akapit drugi; art. 18 ust. 7.

⁽⁵⁾ Artykuł 18 ust. 4 akapit pierwszy; art. 18 ust. 7.

⁽⁶⁾ Systemy dobrowolne nie muszą uwzględniać kryterium dotyczącego wymogów rolnych i środowiskowych oraz norm obowiązujących rolników UE (art. 17 ust. 6). Por. sekcja 2.2 Komunikatu w sprawie praktycznego wdrożenia systemu kryteriów zrównoważonego rozwoju.

⁽⁷⁾ Mogą to być kwestie, o których mowa w art. 18 ust. 4 akapit drugi.

⁽⁸⁾ Państwa członkowskie nie mogą jednak wykorzystywać faktu objęcia dobrowolnym systemem wspomnianych innych kwestii dotyczących zrównoważonego rozwoju jako pretekstu do odmowy uwzględnienia biopaliw lub biopłynów nieobjętych przez system, jeżeli te biopaliwa czy biopłyny spełniają kryteria zrównoważonego rozwoju ustanowione w dyrektywie.

2.1. Procedura oceny i uznania

W celu dokonania oceny systemów Komisja zamierza:

- rozpoczynać procedurę oceny w momencie otrzymania wniosku o uznanie,
- przeprowadzać ocenę systemu niezależnie od źródła jego pochodzenia, tj. niezależnie od tego czy został on opracowany przez organizację rządową czy prywatną,
- przeprowadzać ocenę systemu nawet jeżeli inny uznany system obejmuje już ten sam typ surowca, obszar, itd.,
- oceniać system zgodnie z kryteriami zrównoważonego rozwoju ustanowionymi w dyrektywie ⁽⁹⁾, oraz zgodnie z wymogami dotyczącymi procedury oceny i uznania określonymi w następnej sekcji,
- oceniać, czy system może również stanowić źródło rzetelnych danych w odniesieniu do innych kwestii związanych ze zrównoważonym rozwojem ⁽¹⁰⁾, nieobjętych kryteriami zrównoważonego rozwoju w dyrektywie ⁽¹¹⁾.

W przypadku gdy przeprowadzona ocena wykaże, że system spełnia kryteria zrównoważonego rozwoju oraz wymogi dotyczące procedury oceny i uznania, Komisja zamierza:

- rozpocząć proces ⁽¹²⁾ prowadzący do przyjęcia decyzji Komisji,

⁽⁹⁾ Organizacje składające wniosek powinny wskazać o uznanie których kryteriów (lub związanych z nimi aspektów) wymienionych w art. 17 ust. 2–5 oraz których informacji, o których mowa w art. 18 ust. 3 akapit trzeci, w związku z przysługującą Komisji się ubiegają.

⁽¹⁰⁾ Zob. art. 18 ust. 4 akapit drugi. Organizacje składające wniosek powinny wskazać, czy system uwzględnia takie kwestie, czy nie.

⁽¹¹⁾ W zależności od możliwości, Komisja może nie być w stanie podjąć się tego zadania natychmiast, lecz ma zamiar wypełnić je najszybciej jak to tylko możliwe.

⁽¹²⁾ Włączając weń komitet ds. zrównoważonego charakteru biopaliw i biopłynów ustanowiony zgodnie z art. 25 ust. 2.

- uznać system niezależnie od źródła jego pochodzenia, tj. niezależnie od tego czy został on opracowany przez organizację rządową czy prywatną,
- uznać system nawet jeżeli inny uznany system obejmuje już ten sam typ surowca, obszar, itd.,
- z zasady uznawać system na najdłuższy dopuszczalny okres pięciu lat ⁽¹⁾,
- określać w decyzji, które spośród ustanowionych w dyrektywie kryteriów zrównoważonego rozwoju są uwzględnione w systemie,
- określać w decyzji, w odniesieniu do których spośród innych kwestii związanych z rozwojem zrównoważonym system zawiera rzetelne dane ⁽²⁾,
- odsyłać do decyzji w sprawie platformy Komisji na rzecz przejrzystości po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym.

Jeżeli ocena wykaże, że system nie spełnia wymogów, Komisja powiadamia o tym organizację składającą wniosek.

Komisja oczekuje, że zostanie powiadomiona, jeżeli po zakończeniu procedury uznania zakres systemu dobrowolnego ulegnie zmianie, która może wywrzeć istotny wpływ na podstawy stanowiące o fakcie uznania systemu. Komisja będzie wtedy mogła ocenić, czy system nadal może być uważany za uznany.

2.2. Wymogi procedury oceny i uznania

System dobrowolny powinien obejmować niektóre lub wszystkie kryteria zrównoważonego rozwoju zawarte w dyrektywie ⁽³⁾. System powinien obejmować system weryfikacji ⁽⁴⁾, którego wymogi są wymienione w niniejszej sekcji.

2.2.1. Zarządzanie dokumentacją

Aby uczestniczyć w systemie dobrowolnym, podmioty gospodarcze powinny:

- posiadać weryfikowalny system danych, na których opiera się składany przez nie wniosek,
- przechowywać wszelkie dane przez co najmniej pięć lat, oraz
- przyjąć na siebie obowiązek przygotowania wszelkich informacji koniecznych do zweryfikowania takich danych.

⁽¹⁾ Artykuł 18 ust. 6.

⁽²⁾ Przynajmniej w odniesieniu do tych, o których mowa w art. 18 ust. 4 akapit drugi.

⁽³⁾ Tamże, przypis 15.

⁽⁴⁾ Terminy kontrola/kontroler oraz weryfikacja/weryfikator są stosowane wymiennie w niniejszym komunikacie.

Takim weryfikowalnym systemem w normalnych warunkach powinien być system jakości opracowany w oparciu o pkt 2 i 5.2 modułu D1 („Zapewnienie jakości procesu produkcji”) w załączniku II do decyzji w sprawie wspólnych ram dotyczących wprowadzania produktów do obrotu ⁽⁵⁾.

2.2.2. Odpowiedni poziom niezależnej kontroli

Z zasady system dobrowolny powinien zapewniać możliwość skontrolowania podmiotów gospodarczych przed dopuszczeniem ich do uczestnictwa w systemie ⁽⁶⁾.

Dla potrzeb tego rodzaju kontroli można przeprowadzać „kontrolę grupową” – w szczególności w odniesieniu do drobnych producentów rolnych, organizacji producentów i spółdzielni. W takich przypadkach kontrola wszystkich zainteresowanych jednostek może być przeprowadzona w oparciu o wybrane jednostki ⁽⁷⁾, uwzględniając, tam gdzie to stosowne, odpowiednią normę opracowaną dla tego celu ⁽⁸⁾. Kontrole grupowe pod względem zgodności z kryteriami dotyczącymi terenów są możliwe jedynie wówczas, gdy przedmiotowe tereny są położone obok siebie i mają podobne właściwości. Kontrole grupowe dla celu obliczenia ograniczenia emisji gazów cieplarnianych są możliwe jedynie wówczas, gdy jednostki produkują podobne produkty w podobnym systemie produkcji.

Dodatkowo system dobrowolny powinien przewidywać regularne, przeprowadzane przynajmniej raz w roku, kontrole retrospektywne wybranych wniosków złożonych w ramach systemu ⁽⁹⁾. Za określenie takiej liczby wybranych jednostek służących jako próbka, która pozwoli uzyskać odpowiedni poziom wiarygodności, odpowiedzialni są kontrolerzy.

Do przeprowadzania obu typów kontroli, o których mowa powyżej, powinno się wyznaczyć kontrolera, który:

- jest spoza systemu: kontroli nie może przeprowadzać podmiot gospodarczy lub sam system,
- jest niezależny: kontrolerzy nie mogą być zaangażowani w działalność podlegającą kontroli oraz muszą być wolni od konfliktu interesów,
- posiada ogólne kwalifikacje: jednostka weryfikująca posiada ogólne kwalifikacje w zakresie przeprowadzania kontroli, oraz
- posiada odpowiednie kwalifikacje szczególne: kontrolerzy mają kwalifikacje konieczne do przeprowadzenia kontroli z uwzględnieniem kryteriów systemu.

⁽⁵⁾ Decyzja nr 768/2008/WE.

⁽⁶⁾ Możliwe są wyjątki od tej zasady ze względu na szczególny charakter niektórych systemów (przede wszystkim systemów, które obejmują wyłącznie wartości standardowe dla obliczania emisji gazów cieplarnianych); w tych przypadkach powinno to być jasno zaznaczone w momencie składania wniosku o uznanie systemu.

⁽⁷⁾ Za określenie takiej liczby wybranych jednostek służących jako próbka, która pozwoli uzyskać odpowiedni poziom wiarygodności, odpowiedzialni są kontrolerzy.

⁽⁸⁾ Np. norma P035 ustanawiająca wspólne wymogi dla certyfikacji grup producentów opracowana przez Międzynarodowy Sojusz na rzecz Społecznej i Ekologicznej Akredytacji i Etykietowania (International Social and Environmental Accreditation and Labelling Alliance).

⁽⁹⁾ Za każdym razem wybrana próbka powinna obejmować inne podmioty gospodarcze.

Systemy dobrowolne powinny wykazać we wnioskach o uznanie w jaki sposób zapewnią spełnienie tych wymogów przy wyborze kontrolera. Tabela 2 wymienia sposoby w jaki można wykazać spełnienie tych wymogów.

Byłoby wskazane, choć nie jest konieczne, aby kontrolerzy w miarę możliwości oraz tam, gdzie to stosowne, podlegali akredytacji w zależności od rodzajów zadań, jakie mają zrealizować ⁽¹⁾.

Tabela 2: Przykłady sposobów, w jakie można wykazać, że kontrolerzy spełniają wymogi

Atrybut kontrolera	Spełniony wymóg
Doświadczenie w przeprowadzaniu kontroli zgodnie z normą ISO ⁽¹⁾ 19011 ustanawiającą wytyczne dotyczące przeprowadzania audytów systemów jakości i/lub zarządzania środowiskiem naturalnym	— Niezależność — Kwalifikacje ogólne — Kwalifikacje szczególne związane z kryteriami ustanowionymi w dyrektywie oraz z innymi kwestiami środowiskowymi
Akredytacja zgodnie z normą ISO 14065 ustanawiającą wymogi dotyczące walidacji emisji gazów cieplarnianych oraz weryfikacji organów wykorzystywanych dla potrzeb akredytacji lub innych form uznania ⁽²⁾	— Niezależność — Kwalifikacje ogólne — Kwalifikacje szczególne związane ze stwierdzaniem emisji gazów cieplarnianych
Doświadczenie w przeprowadzaniu kontroli zgodnie z normą ISO 14064-3 ustanawiającą specyfikacje służące jako wytyczne w zakresie walidacji i weryfikacji stwierdzeń dotyczących emisji gazów cieplarnianych	— Niezależność — Kwalifikacje ogólne — Kwalifikacje szczególne związane ze stwierdzaniem emisji gazów cieplarnianych
Doświadczenie w przeprowadzaniu kontroli zgodnie z Międzynarodowym Standardem Usług Atestacyjnych (ISAE) 3000 w zakresie usług atestacyjnych innych niż badania lub przeglądy historycznych informacji finansowych	— Niezależność — Kwalifikacje ogólne
Akredytacja zgodnie z Przewodnikiem ISO 65 ⁽³⁾ ustanawiającym ogólne wymogi dla jednostek akredytujących producentów wyrobów ⁽⁴⁾	— Niezależność — Kwalifikacje ogólne

⁽¹⁾ Międzynarodowa Organizacja Normalizacyjna.

⁽²⁾ Akredytacja przyznana zgodnie z tą normą często obejmuje jednocześnie akredytację przyznaną w ramach szczególnego „programu dotyczącego emisji gazów cieplarnianych” jak np. europejski system handlu uprawnieniami do emisji. W takim przypadku dodatkowe wymogi związane z tym programem nie muszą być uwzględnione dla celów niniejszej tabeli. Nie powinny natomiast być uwzględniane wymogi stojące w sprzeczności z wymogami dyrektywy.

⁽³⁾ Odpowiednikiem jest europejska norma EN 45011.

⁽⁴⁾ Akredytacja przyznana zgodnie z tą normą często obejmuje jednocześnie akredytację przyznaną w oparciu o szczególne wymogi, dotyczące np. produktu. W takim przypadku dodatkowe wymogi związane z tym programem nie muszą być uwzględniane dla celów niniejszej tabeli. Nie powinny być uwzględniane jeżeli stoją w sprzeczności z wymogami dyrektywy.

W skierowanych do Komisji wnioskach o uznanie należy wykazać, że kontrole będą odpowiednio zaplanowane, przeprowadzone oraz ujęte w sprawozdaniu. Zazwyczaj w tym celu kontroler:

- określa rodzaj prowadzonej przez podmiot gospodarczy działalności, która ma znaczenie dla kryteriów systemu,
- określa istotne dla kryteriów systemu, wykorzystywane przez podmiot gospodarczy systemy i ogólną organizację podmiotu, oraz sprawdza, czy zostały skutecznie wdrożone odpowiednie systemy kontroli,
- przyznaje co najmniej „ograniczony poziom zaufania” ⁽²⁾ w zależności od charakteru i stopnia złożoności działalności prowadzonej przez podmiot gospodarczy,
- na podstawie swojej wiedzy fachowej i w oparciu o informacje przedstawione przez podmiot gospodarczy analizuje zagrożenia, które mogłyby prowadzić do istotnych nieprawidłowości,

⁽¹⁾ Taka akredytacja byłaby przyznawana przez członków Międzynarodowego Forum Akredytacji przez organy, o których mowa w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 765/2008, lub przez organy, które zawarły dwustronną umowę w ramach Europejskiej Współpracy w dziedzinie Akredytacji (European Co-operation for Accreditation – EA).

⁽²⁾ „Ograniczony poziom zaufania” oznacza ograniczenie ryzyka do akceptowalnego poziomu stanowiącego podstawę dla sformułowania przez kontrolera opinii opartej na negacji: „w naszej ocenie nic nie zwróciło naszej uwagi każąc sądzić, że występują jakieś błędy”, natomiast „rozsądny poziom zaufania” sugeruje ograniczenie ryzyka do akceptowalnie niskiego poziomu stanowiącego podstawę dla sformułowania przez kontrolera opinii opartej na stwierdzeniu: „w naszej ocenie dane są wolne od istotnych nieprawidłowości” (zob. ISEA 3000).

- sporządza plan kontroli dostosowany do analizy ryzyka oraz do zakresu i stopnia złożoności prowadzonej przez podmiot gospodarczy działalności, oraz definiujący metody pobierania próbek, które zostaną wykorzystane w odniesieniu do działalności danego podmiotu gospodarczego,
- przeprowadza plan kontroli, gromadząc dane zgodnie z zdefiniowanymi metodami pobierania próbek oraz wszelkie stosowne dodatkowe dowody, na podstawie których sporządza swoje ostateczne wnioski z kontroli,
- zwraca się do operatora o dostarczenie wszelkich brakujących danych lub o uzupełnienie brakujących sekcji w ramach ścieżek audytu, wyjaśnia różnice w danych lub weryfikuje wnioski lub obliczenia, przed sporządzeniem ostatecznych wniosków z kontroli.

2.2.3. System bilansu masy

Zazwyczaj łańcuch produkcji biopaliw i biopłynów składa się z wielu elementów, poczynając od pola uprawnego po dystrybucję paliwa. Surowce często ulegają przetworzeniu najpierw w produkty pośrednie, a następnie w produkty końcowe. Należy wykazać zgodność z wymogami dyrektywy w odniesieniu do produktu końcowego. W tym celu trzeba będzie poczynić założenia dotyczące surowców i/lub wykorzystywanych produktów pośrednich.

Metoda, za pomocą której łączy się informacje lub założenia dotyczące surowców lub produktów pośrednich z założeniami dotyczącymi produktów końcowych, jest znana pod nazwą łańcucha dowodowego. Łańcuch dowodowy zazwyczaj obejmuje wszystkie etapy od produkcji surowców aż do wprowadzenia paliw do obrotu. Metodą ustanowioną w dyrektywie dla potrzeb łańcucha dowodowego jest metoda bilansu masy⁽¹⁾.

Dla uznania systemu dobrowolnego konieczne byłoby przeprowadzenie weryfikacji metodą bilansu masy jednocześnie z weryfikacją prawidłowego przestrzegania kryteriów systemu⁽²⁾. W ramach takiej weryfikacji należałoby zweryfikować wszelkie dane lub systemy wykorzystywane w celu zapewnienia zgodności z wymogami systemu bilansu masy.

System bilansu masy oznacza⁽³⁾ system, w którym „właściwości dotyczące zrównoważonego rozwoju” zostają przypisane do poszczególnych „partii”. Właściwości dotyczące zrównoważonego rozwoju powinny na przykład obejmować:

- dane wykazujące zgodność z kryteriami zrównoważonego rozwoju określonymi w dyrektywie, oraz/lub
- oświadczenie, że wykorzystane surowce otrzymano w sposób, który spełnia zawarte w dyrektywie kryteria zrównoważonego rozwoju dotyczące terenów, oraz/lub
- wielkość emisji gazów cieplarnianych, oraz/lub

⁽¹⁾ Artykuł 18 ust. 1.

⁽²⁾ Tego rodzaju weryfikacja systemu dobrowolnego nie byłaby konieczna w przypadku, gdy obejmowałby on jedynie jeden element łańcucha produkcji (np. lokalizację produkcji surowca).

⁽³⁾ Zgodnie z art. 18 ust. 1.

- opis wykorzystanego surowca⁽⁴⁾; oraz/lub
- oświadczenie o treści: „proces produkcji otrzymał certyfikat typu X przyznany przez uznany system dobrowolny Y”, itp.

Właściwości dotyczące zrównoważonego rozwoju powinny zawierać informację na temat kraju pochodzenia surowca, z wyjątkiem biopłynów⁽⁵⁾.

Jeżeli pomieszane⁽⁶⁾ są partie o różnych właściwościach dotyczących zrównoważonego rozwoju (lub pozbawione tych właściwości), mieszanka⁽⁷⁾ przypisuje się wielkości⁽⁸⁾ i właściwości dotyczące zrównoważonego rozwoju każdej partii. Jeżeli mieszanka zostaje podzielona, każdej wydzielonej z niej partii można przypisać którykolwiek z zestawów właściwości dotyczących zrównoważonego rozwoju⁽⁹⁾ (wraz z wielkościami), jednak w taki sposób, aby kombinacja wszystkich wydzielonych z mieszanki partii charakteryzowała się takimi samymi wielkościami przypisanymi do każdego z zestawów właściwości dotyczących zrównoważonego rozwoju jak sama mieszanka. „Mieszanka” może przyjąć dowolną formę, w ramach której partie w normalnych warunkach stykałyby się ze sobą fizycznie, jak np. w kontenerze, w zakładzie lub miejscu przetwórczym lub przeładunkowym (określonym jako obszar geograficzny o dokładnie wyznaczonych granicach, na terenie którego produkty mogą być mieszane).

Równowaga w systemie może być zapewniana w sposób ciągły w czasie, w takim przypadku nie powinien jednak występować „deficyt”, tj. sytuacja, w której w jakimkolwiek momencie wycofywano by więcej materiału o zrównoważonych właściwościach niż dodano. Ewentualnie równowagę można zapewniać w odpowiednich okresach czasu i regularnie ją kontrolować. W obu wypadkach należy opracować odpowiednie rozwiązania celem zapewnienia przestrzegania stanu równowagi.

2.3. Nietypowe systemy dobrowolne

Sekcja 2.2 opisuje wymogi, jakie Komisja ma zamiar poddać ocenie w celu uznania „typowego” dobrowolnego systemu, który bezpośrednio odnosi się do jednego z kryteriów określonych w dyrektywie, lub do większej ich liczby. „Nietypowe” systemy mogą przyjąć odmienne formy, jak np. mapy przedstawiające pewne obszary geograficzne, które spełniają, bądź nie, dane kryteria, narzędzia obliczeniowe umożliwiające ocenę ograniczenia emisji gazów cieplarnianych lub regionalne wartości pochodzących z rolnictwa emisji gazów cieplarnianych, dotyczące określonego surowca. W odniesieniu do tych systemów Komisja określi odpowiednie procedury oceny w momencie otrzymania wniosku o uznanie takiego systemu.

⁽⁴⁾ Np. aby powołać się na wartość standardową.

⁽⁵⁾ Zob. art. 7a ust. 1 lit. a) dyrektywy w sprawie jakości paliwa.

⁽⁶⁾ W przypadku gdy pomieszane są partie o tych samych właściwościach dotyczących zrównoważonego rozwoju, dostosowuje się odpowiednio jedynie wielkość partii. Właściwości dotyczące zrównoważonego rozwoju są takie same wówczas, gdy wykorzystano takie same surowce oraz posłużono się „wartościami standardowymi” lub „rzeczywistymi wartościami regionalnymi”.

⁽⁷⁾ W odniesieniu do etapu przetwarzania lub w przypadku strat w produkcji należy zastosować odpowiednie współczynniki przeliczeniowe, aby odpowiednio dostosować wielkość partii.

⁽⁸⁾ Tak więc, jeżeli właściwości obejmują różne wielkości emisji gazów cieplarnianych, pozostają one rozdzielone; nie wolno wyprowadzać z tych liczb średniej w celu wykazania zgodności z kryteriami zrównoważonego rozwoju.

⁽⁹⁾ Oznacza to, że w przypadku gdy „właściwość dotycząca zrównoważonego rozwoju” stanowi opis surowca, np. „rzepaku”, właściwość ta może różnić się od tego co naprawdę dana partia zawiera, np. mieszankę oleju rzepakowego i słonecznikowego.

Komisja rozważy wówczas, czy należy zastosować zasady i wymogi przedstawione powyżej, czy też należy zastosować inne podejście.

2.4. Aktualizacja

Może się okazać, że konieczna będzie pewna elastyczność, ponieważ dopiero w momencie przeprowadzania oceny rozpocznie się proces gromadzenia doświadczeń. Komisja może poddać przeglądowi ustanowioną w niniejszym dokumencie procedurę w oparciu o zgromadzone doświadczenia lub w zależności od rozwoju sytuacji na rynku, z uwzględnieniem prac przeprowadzonych przez organy normalizacyjne. W takich przypadkach Komisja ma zamiar zamieścić odpowiednie informacje na platformie na rzecz przejrzystości.

2.5. Systemy dobrowolne w odniesieniu do biopłynów

W przypadku biopłynów Komisja nie może jednoznacznie uznać dobrowolnego systemu za źródło rzetelnych danych w odniesieniu do kryteriów dotyczących terenów⁽¹⁾. Jeżeli jednak Komisja stwierdzi, że dobrowolny system zawiera rzetelne dane dotyczące biopaliw, zachęca ona państwa członkowskie, aby przyjęły takie systemy za odpowiednie również w odniesieniu do biopłynów.

2.6. Uznawanie umów dwu- i wielostronnych

Unia podejmuje starania, aby zawrzeć dwustronne lub wielostronne umowy z państwami trzecimi zawierające postanowienia dotyczące kryteriów zrównoważonego rozwoju równoważne przepisom niniejszej dyrektywy⁽²⁾. Taka umowa, po tym jak została zawarta, musiałaby zostać uznana dla celów dyrektywy, podobnie jak dzieje się to w przypadku systemu dobrowolnego⁽³⁾. W trakcie tego procesu można byłoby uwzględnić odpowiednie części sekcji 2.2.2.

3. WARTOŚCI STANDARDOWE

Dyrektywa zawiera „wartości standardowe”, które mogą być stosowane przez podmioty gospodarcze w celu wykazania zgodności z kryterium zrównoważonego rozwoju dotyczącym ograniczenia emisji gazów cieplarnianych. Powinno to ograniczyć obciążenie administracyjne podmiotów gospodarczych, ponieważ przedsiębiorstwa będą mogły posłużyć się wspomnianymi, już określonymi wartościami, zamiast obliczać rzeczywiste wartości⁽⁴⁾. Wartości standardowe zostały obliczone w sposób ostrożny, tak aby było mało prawdopodobne, że podmioty gospodarcze stosujące wartości standardowe będą ubiegały się o uznanie wartości lepszych od rzeczywistych. Wartości standardowe mogą być aktualizowane w zależności od postępów technicznych i naukowych⁽⁵⁾.

3.1. Wyjaśnienia dotyczące zasad obliczania wartości standardowych

Wartości standardowe podane w dyrektywie zostały opracowane na podstawie trzech elementów: zestawu danych

naukowych, metodologii określonej w dyrektywie⁽⁶⁾ oraz zasady pozwalającej na przekształcanie wartości typowych w wartości standardowe. Dane naukowe dotyczące poszczególnych ścieżek produkcji biopaliw i biopłynów są przetwarzane zgodnie z metodologią, tak aby opracować wartość typową dla danej ścieżki. Następnie stosuje się czynnik + 40 % w odniesieniu do emisji pochodzących z procesów technologicznych, tak aby przekształcić wartości typowe w ostrożne wartości standardowe. Takiego czynnika nie stosuje się w odniesieniu do emisji spowodowanych przez transport i dystrybucję, ponieważ ich wkład w całkowitą wielkość emisji jest niewielki⁽⁷⁾. Czynnika nie stosuje się również w odniesieniu do „uprawy”, ponieważ w tym przypadku kwestia ostrożnego obliczania została rozwiązana poprzez zastosowanie pewnych ograniczeń dotyczących stosowania wartości standardowych⁽⁸⁾.

3.2. Aktualizacja i dodawanie nowych wartości standardowych

Dane naukowe są zestawiane przez niezależnych ekspertów⁽⁹⁾ i publikowane na stronie WCB⁽¹⁰⁾. Wszelkie oparte na naukowych przesłankach uwagi dotyczące tych danych powinny być kierowane bezpośrednio do ekspertów, tak aby zweryfikowali oni w odpowiedni sposób dane w trakcie kolejnej aktualizacji⁽¹¹⁾.

Dyrektywa obejmuje zarówno:

- „ścieżki ogólne”, tj. ścieżki opisane pod względem rodzaju surowca i rodzaju produkowanego z niego biopaliwa lub biopłyn, jak np. w przypadku „etanolu z buraka cukrowego”, oraz
- „ścieżki szczególne”, tj. ścieżki opisane w sposób bardziej szczegółowy niż ścieżki ogólne, jak np. w przypadku „etanolu z pszenicy (słoma jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)”.

Komisja zamierza dodać wartości standardowe dla dodatkowych ścieżek ogólnych, jeżeli okaże się, że:

- mają one znaczenie dla rynku UE i istnieje przynajmniej jedna instalacja/ścieżka produkcji; lub, że jest to jedna ze ścieżek ogólnych jakie prawdopodobnie będą wykorzystywane w UE w najbliższej przyszłości, oraz
- w opinii niezależnych ekspertów istnieją odpowiednie dane o zadowalającej jakości i poziomie wiarygodności.

Przy dodawaniu ścieżek szczególnych Komisja ma zamiar brać pod uwagę dwa dodatkowe kryteria:

- kwestię, czy różnica pomiędzy wartościami standardowymi dla szczególnych i ogólnych ścieżek produkcji jest bardzo duża, oraz

⁽⁶⁾ Załącznik V, część C.

⁽⁷⁾ Por. art. 19 ust. 7 lit. a).

⁽⁸⁾ Artykuł 19 ust. 2–4.

⁽⁹⁾ Instytut Środowiska i Zrównoważonego Rozwoju Wspólnego Centrum Badawczego Komisji, jako część Konsorcjum JEC (składającego się ze Wspólnego Centrum Badawczego Komisji, zrzeszenia producentów samochodów na rzecz badań i rozwoju w Europie (EUCAR) oraz europejskiego zrzeszenia przedsiębiorstw petrochemicznych na rzecz środowiska, zdrowia i bezpieczeństwa w branży rafinerijnej (CONCAWE)).

⁽¹⁰⁾ http://re.jrc.ec.europa.eu/biof/html/input_data_ghg.htm Komisja ma zamiar opublikować na platformie na rzecz przejrzystości arkusz przedstawiający metodę obliczania wartości standardowych na podstawie tych danych.

⁽¹¹⁾ Zob. motyw 83 dyrektywy w sprawie energii odnawialnej.

⁽¹⁾ Zob. art. 18 ust. 4 i wspomniany w nim art. 17 ust. 3–5.

⁽²⁾ Procedura zawierania umowy międzynarodowej przez Unię jest określona w art. 218 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

⁽³⁾ Artykuł 18 ust. 4.

⁽⁴⁾ Artykuł 19 ust. 1.

⁽⁵⁾ Artykuł 19 ust. 7.

— (w przypadku ścieżek szczególnych, których wartości standardowe dla ograniczenia emisji gazów cieplarnianych są mniejsze niż te same wartości obliczone dla ścieżki ogólnej) kwestię, czy według szacunków przynajmniej jedna dziesiąta zużycia ogółem w UE w ramach przedmiotowej ogólnej ścieżki produkcji biopaliwa lub biopłyну jest produkowana z wykorzystaniem praktyk prowadzących do emisji większej niż wartości standardowe dla tej ścieżki ogólnej.

Komisja nie zamierza wprowadzać wartości standardowych dla ścieżek szczególnych w podziale na pochodzenie geograficzne surowców lub miejsce produkcji biopaliw lub biopłyну, ale raczej z podziałem na poszczególne praktyki, technologie, itp.

Komisja ma zamiar aktualizować wartości standardowe lub, jeśli uzna to za stosowne, dodawać nowe co dwa lata, począwszy od 2010 r., a w przyszłości razem z wymaganym sprawozdaniem dotyczącym wartości standardowych dla przyszłych biopaliw⁽¹⁾, które Komisja jest zobowiązana złożyć w 2012 r. i następnie co dwa lata. Jeżeli jednak okaże się to konieczne, aktualizacja może również mieć miejsce wcześniej. Tymczasem Komisja oceni, czy opisane powyżej warunki włączenia ścieżek szczególnych zostały spełnione. Procedura, zgodnie z którą strony zainteresowane mogą proponować zmiany

w istniejących ścieżkach lub nowe ścieżki, jest taka sama jak procedura przesyłania uwag dotyczących danych (zob. powyżej).

4. WNIOSKI

W 2009 r. UE wprowadziła najbardziej wszechstronny i najnowocześniejszy system kryteriów zrównoważonego rozwoju obowiązujący na świecie. W niniejszym komunikacie Komisja przedstawia sposób, w jaki zamierza w nadchodzących latach wykorzystać dwa narzędzia opracowane w ramach systemu kryteriów zrównoważonego rozwoju w celu ograniczenia obciążenia administracyjnego podmiotów gospodarczych. Polegają one na ocenie i uznawaniu systemów dobrowolnych oraz umów dwu- i wielostronnych, oraz na dodawaniu i aktualizowaniu wartości standardowych. Powinno to usprawnić działanie systemu kryteriów zrównoważonego rozwoju. Systemy dobrowolne mogą wywrzeć większy wpływ na rynek towarowy niż biopaliwa i biopłyны, w efekcie ubocznym potencjalnie zwiększając zrównoważoną produkcję surowców rolnych. Umowy dwu- lub wielostronne mogłyby przyczynić się do jej dalszego zwiększenia. Komisja, która zapoczątkowała te procesy w ramach nowej polityki UE w zakresie energii odnawialnej, będzie również podejmowała starania na forach międzynarodowych zmierzające do propagowania kryteriów zrównoważonego rozwoju na poziomie globalnym.

⁽¹⁾ Określone w załączniku V część B i E; zob. art. 19 ust. 5.

Komunikat Komisji w sprawie praktycznego wdrożenia unijnego systemu kryteriów zrównoważonego rozwoju biopaliw i biopłynów oraz obowiązujących zasad obliczeń w odniesieniu do biopaliw

(2010/C 160/02)

1. UNIJNY SYSTEM KRYTERIÓW ZRÓWNOWAŻONEGO ROZWOJU BIOPALIW I BIOPŁYNÓW

Wraz z nową odsłoną unijnej polityki energii ze źródeł odnawialnych UE wprowadziła najbardziej wszechstronny i zaawansowany prawnie wiążący program zrównoważonego rozwoju w tej dziedzinie na całym świecie. Będzie on miał zastosowanie w równym stopniu do biopaliw i biopłynów importowanych oraz wytwarzanych na rynku wewnętrznym. Przedmiotowe kryteria określa dyrektywa w sprawie energii odnawialnej przyjęta w 2009 r. ⁽¹⁾. W odniesieniu do biopaliw odpowiednie kryteria zostały ustanowione dyrektywą w sprawie jakości paliwa ⁽²⁾.

Niniejszy komunikat określa sposoby, w jakie państwa członkowskie i podmioty gospodarcze mogą praktycznie wdrażać kryteria zrównoważonego rozwoju oraz obowiązujące zasady obliczania w odniesieniu do biopaliw, zawarte w dyrektywie w sprawie odnawialnych źródeł energii. Niniejszy komunikat nie ma charakteru prawnie wiążącego. Ma on na celu wspomaganie państw członkowskich oraz usprawnienie spójnego wdrażania kryteriów zrównoważonego rozwoju. Towarzyszy mu osobny Komunikat w sprawie dobrowolnych systemów i wartości standardowych, a także komisyjne Wytyczne dotyczące obliczania zasobów węgla w ziemi.

1.1. Wprowadzenie do komunikatu

Kryteria zrównoważonego rozwoju odnoszą się do biopaliw i biopłynów wytwarzanych w UE, a także pochodzących z importu.

Państwa członkowskie odpowiadają za zapewnienie przestrzegania kryteriów zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do biopaliw i biopłynów, które są:

- 1) zaliczane na poczet krajowego celu ogólnego na mocy dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii ⁽³⁾;

- 2) wykorzystywane w celu spełniania obowiązku stosowania energii ze źródeł odnawialnych ⁽⁴⁾;
- 3) obejmowane wsparciem finansowym na rzecz wykorzystania biopaliw i biopłynów ⁽⁵⁾;
- 4) zaliczane na poczet celu wyznaczonego dyrektywą w sprawie jakości paliwa w dziedzinie redukcji emisji gazów cieplarnianych (wyłącznie biopaliwa) ⁽⁶⁾;
- 5) objęte inwestycjami i/lub pomocą operacyjną zgodnie z Wytycznymi wspólnotowymi w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska (dotyczy wyłącznie biopaliw) ⁽⁷⁾,
- 6) uwzględnione w ramach przepisów dotyczących pojazdów zasilanych paliwem alternatywnym ujętych w rozporządzeniu w sprawie zmniejszenia emisji CO₂ z samochodów osobowych (dotyczy wyłącznie bioetanolu E85) ⁽⁸⁾.

Komunikatowi towarzyszą Wytyczne wspólnotowe dotyczące obliczania zasobów węgla w ziemi ⁽⁹⁾, będące prawnie wiążącym dokumentem, przyjętym na mocy pkt 10 załącznika V do dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii; oraz osobny Komunikat w sprawie dobrowolnych systemów i wartości standardowych ⁽¹⁰⁾.

Używane w niniejszym komunikacie odniesienia do artykułów dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii wskazują jej konkretne przepisy. Tabela wskazuje natomiast punkty uregulowane odpowiednimi przepisami dotyczącymi biopaliw, które zawarto w dyrektywie w sprawie jakości paliwa. Odniesienia ogólne do „dyrektywy” w niniejszym komunikacie wskazują na dyrektywę w sprawie odnawialnych źródeł energii. W przypadku gdy odpowiedni przepis zawiera dyrektywa w sprawie jakości paliwa, odniesienie ogólne wskazuje również na tę dyrektywę.

Tabela: Odniesienia do poszczególnych artykułów i załączników w niniejszym komunikacie

Dyrektywa w sprawie odnawialnych źródeł energii	Dyrektywa w sprawie jakości paliwa
Artykuł 2. Definicje	nie zawiera
Artykuł 5. Obliczanie udziału energii ze źródeł odnawialnych	nie zawiera
Artykuł 17. Kryteria zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do biopaliw i biopłynów	Artykuł 7b. Kryteria zrównoważonego rozwoju dotyczące biopaliw

⁽¹⁾ Artykuł 17 dyrektywy 2009/28/WE.

⁽²⁾ Artykuł 7b dyrektywy 98/70/EWG, zmienionej dyrektywą 2009/30/WE.

⁽³⁾ Artykuł 17 ust. 1 lit. a). Jak wynika z zakresu pojęcia „końcowego zużycia energii” zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1099/2008 zalicza się do tej kategorii biopaliwa stosowane w lotnictwie międzynarodowym (oferowane na sprzedaż w jednym z państw członkowskich), ale już nie te używane w międzynarodowym transporcie morskim.

⁽⁴⁾ Artykuł 17 ust. 1 lit. b) – zgodnie z definicją zawartą w art. 2 ust. 1 dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii.

⁽⁵⁾ Artykuł 17 ust. 1 lit. c) – zwykle: w ramach krajowego planu pomocy państwa.

⁽⁶⁾ Artykuł 7a dyrektywy w sprawie jakości paliw.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 82 z 1.4.2008, s. 1.

⁽⁸⁾ Artykuł 6 rozporządzenia (WE) nr 443/2009.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 151 z 17.6.2010, s. 19.

⁽¹⁰⁾ Zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego.

Dyrektywa w sprawie odnawialnych źródeł energii	Dyrektywa w sprawie jakości paliwa
Artykuł 18. Weryfikacja zgodności biopaliw i biopłynów z kryteriami zrównoważonego rozwoju	Artykuł 7c. Weryfikacja zgodności biopaliw z kryteriami zrównoważonego rozwoju
Artykuł 19. Obliczanie wpływu biopaliw i biopłynów na emisję gazów cieplarnianych	Artykuł 7d. Obliczanie wpływu biopaliw na emisję gazów cieplarnianych w całym cyklu życia
Artykuł 21. Przepisy szczegółowe dotyczące energii ze źródeł odnawialnych używanej w transporcie	nie zawiera
Artykuł 24. Platforma na rzecz przejrzystości ⁽¹⁾	nie dotyczy ⁽²⁾
Załącznik III. Wartość energetyczna w paliwach transportowych	nie zawiera
Załącznik V. Zasady obliczania wpływu biopaliw, biopłynów i ich odpowiedników kopalnych na emisję gazów cieplarnianych	Załącznik IV. Zasady obliczania emisji gazów cieplarnianych w całym cyklu życia biopaliw

(¹) Dostęp na stronie internetowej: http://ec.europa.eu/energy/renewables/transparency_platform/transparency_platform_en.htm

(²) Komisja nosi się z zamiarem opublikowania wszelkich dokumentów istotnych w kontekście dyrektywy w sprawie jakości paliwa na specjalnej stronie internetowej poświęconej tej dyrektywie.

2. ZASIĘG I ZAKRES STOSOWANIA KRYTERIÓW ZRÓWNOWAŻONEGO ROZWOJU

Dyrektywa określa kryteria zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do: ograniczenia emisji gazów cieplarnianych⁽¹⁾, terenów o wysokiej wartości różnorodności biologicznej⁽²⁾, terenów zasobnych w pierwiastek węgla⁽³⁾ oraz do zasad kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska⁽⁴⁾. Powyższe kryteria zrównoważonego rozwoju muszą być spełniane, z uwagi na wymienione w części 1 cele. Znaczy to, że obowiązujące kryteria nie mają zastosowania do wszystkich biopaliw czy biopłynów, ale wyłącznie do ujętych we wspomnianych celach – które co prawda obejmują obecnie w przytaczającej większości.

2.1. Kryteria dotyczące ograniczenia emisji gazów cieplarnianych oraz terenów

To na państwach członkowskich spoczywa obowiązek wymagania od podmiotów gospodarczych wykazania spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych oraz do określonych terenów⁽⁵⁾. Podmioty gospodarcze mogą spełnić te wymogi na trzy sposoby:

- 1) dostarczając właściwemu organowi krajowemu dane, zgodnie z wymogami ustanowionymi przez państwo członkowskie (w ramach „systemu krajowego” wymaganego od każdego z państw członkowskich)⁽⁶⁾;
- 2) wykorzystując „system dobrowolny” zatwierdzony do tego celu przez Komisję⁽⁷⁾;
- 3) zgodnie z warunkami umów dwustronnych lub wielostronnych zawartych z Unią i zatwierdzonych w tym celu przez Komisję⁽⁸⁾.

Spełnienie różnych kryteriów można wykazywać różnymi sposobami.

(¹) Artykuł 17 ust. 2.

(²) Artykuł 17 ust. 3.

(³) Artykuł 17 ust. 4 i 5

(⁴) Artykuł 17 ust. 6.

(⁵) Artykuł 18 ust. 1.

(⁶) Artykuł 18 ust. 3.

(⁷) Artykuł 18 ustęp 4 akapit drugi oraz Artykuł 18 ust. 7.

(⁸) Artykuł 18 ust. 4 akapit pierwszy oraz Artykuł 18 ust. 7.

Państwa członkowskie powinny określić, które z podmiotów gospodarczych zobowiązane są do przedkładania odnośnych informacji. Większość paliw używanych w transporcie podlega opodatkowaniu akcyzą, należną z chwilą dopuszczenia do konsumpcji⁽⁹⁾. Narzucającym się rozwiązaniem byłoby złożenie odpowiedzialności za przekazywanie informacji o biopaliwach na podmiotach gospodarczych, które uiszczają akcyzę. Na tym etapie powinny być już dostępne wszystkie dane dotyczące spełnienia, w całym łańcuchu paliwowym, kryteriów zrównoważonego rozwoju⁽¹⁰⁾.

W przypadku biopłynów oraz niektórych biopaliw, na przykład stosowanych w wybranych flotach lub w transporcie lotniczym, może zachodzić potrzeba uchwalenia odrębnych przepisów, ze wskazaniem odpowiedzialnych podmiotów gospodarczych.

Państwa członkowskie powinny nałożyć na podmioty gospodarcze obowiązek ustalenia odpowiednich standardów niezależnej kontroli przedkładanych danych⁽¹¹⁾. W przypadku podmiotów gospodarczych stosujących dobrowolne systemy lub dwustronne czy też wielostronne umowy zatwierdzone przez Komisję do celów wykazania zgodności z kryteriami zrównoważonego rozwoju, w ramach procedury ich uznania obowiązek ten został już spełniony. W przypadku zaś podmiotów gospodarczych, przestrzegających procedur ustalonych na mocy ustawodawstwa krajowego, od państw członkowskich oczekuje się, że będą się kierowały wymogami dotyczącymi odpowiedniego standardu w zakresie niezależnego audytu oraz systemu bilansu masy⁽¹²⁾ zgodnie z ppkt 2.2 komunikatu w sprawie dobrowolnych systemów i wartości standardowych w systemie kryteriów zrównoważonego rozwoju⁽¹³⁾.

(⁹) Zob.: dyrektywa 2008/118/WE i dyrektywa 2003/96/WE.

(¹⁰) Jedyne wyjątek mogłyby stanowić emisje gazów cieplarnianych towarzyszące dystrybucji paliw (w przypadku, gdy są one konieczne do wyliczenia rzeczywistej wartości). Do tego celu wskazane byłoby zastosowanie współczynnika standardowego.

(¹¹) Artykuł 18 ust. 3.

(¹²) Artykuł 18 ust. 1.

(¹³) Istotne rozróżnienie polega na tym, że podczas gdy wedle dobrowolnego systemu zasadniczo to reguły dobrowolnego systemu gwarantują audyt podmiotów gospodarczych przed dopuszczeniem ich do udziału w systemie; takiego wymogu nie ma w systemach krajowych, w których może występować potrzeba uregulowania doraźnych wniosków składanych przez podmioty gospodarcze.

2.2. Wymogi i normy w dziedzinie rolnictwa i ochrony środowiska obowiązujące rolników w UE ⁽¹⁾

Związane z wymogami dobrej kultury rolnej oraz ochrony środowiska kryteria oraz normy obowiązujące rolników w UE mają zastosowanie wyłącznie do biopaliw lub biopłynów wytwarzanych z surowców pochodzących z UE. W odróżnieniu do pozostałych kryteriów, kwestii weryfikacji przestrzegania tego kryterium nie rozstrzyga się w dyrektywie ⁽²⁾. Można się spodziewać, że w celu zapewnienia spełnienia wspomnianych wymogów przez rolników, państwa członkowskie będą polegały na własnych, aktualnie istniejących systemach kontroli ⁽³⁾. W przypadku, gdyby na terytorium danego państwa działali rolnicy dostarczający surowce do produkcji biopaliw lub biopłynów nieujętych w żadnym z systemów kontroli, to państwo członkowskie zobowiązane jest do objęcia takich rolników odpowiednim systemem.

W przypadku gdy dzięki systemowi kontrolnemu dojdzie do wykrycia niedopełnienia tego kryterium, państwo członkowskie powinno zapewnić uwzględnienie tego faktu do celów wymienionych w sekcji 1.

2.3. Substancje objęte dyrektywą

Zgodnie z treścią dyrektywy, „biopaliwa” oznaczają ciekłe lub gazowe paliwa dla transportu, produkowane z biomasy. Z kolei „biopłyn” oznaczają ciekłe paliwa produkowane z biomasy dla celów energetycznych, innych niż w transporcie ⁽⁴⁾. Ta ostatnia kategoria obejmuje wyłącznie paliwa płynne. Oznacza to, że kryteria zrównoważonego rozwoju mają zastosowanie do biogazów stosowanych w transporcie, ale już nie do biogazów używanych do wytwarzania energii cieplnej bądź elektrycznej.

Jakkolwiek w dyrektywie wymienia się wiele odmian biopaliw ⁽⁵⁾, wyszczególnienia te mają na celu ułatwienie wykonania dyrektywy, i nie są wykazami wyczerpującymi. Biopaliwa i biopłyny niewymienione w dyrektywie mogą również być zaliczane na poczet określonych dyrektywą celów.

Uważa się, że do kategorii „biopłynów” należą lepkie cieczki w rodzaju zużytego oleju spożywczego, tłuszczy pochodzenia zwierzęcego, oleju palmowego, surowego oleju talowego tudzież smoły oleju talowego.

Co się tyczy biopaliw i biopłynów wytwarzanych z odpadów, a także z pozostałości innych niż rolne, pochodzące z akwakultury, rybołówstwa oraz leśnictwa, zastosowanie mają wyłącznie kryteria zrównoważonego rozwoju dotyczące ograniczenia emisji gazów cieplarnianych ⁽⁶⁾. Zagadnienia definicji odpadów i pozostałości omówiono w sekcji 5. Do pozostałości towarzyszących działalności na polu rolnictwa, akwakultury, rybołówstwa oraz leśnictwa zalicza się pozostałości powstałe w ramach samego rolnictwa, rybołówstwa oraz leśnictwa; nie zalicza się do nich pozostałości otrzymanych w powiązanych branżach lub w towarzyszącym im przetwórstwie.

2.4. Harmonizowanie kryteriów zrównoważonego rozwoju

Określone dyrektywą kryteria zrównoważonego rozwoju są w pełni zharmonizowane na poziomie wspólnotowym i zostały przyjęte na mocy art. 95 (o rynku wewnętrznym) Traktatu WE. Dlatego państwa członkowskie nie są uprawnione

do wprowadzania własnych dodatkowych kryteriów w zakresie celów 1–4 wymienionych w sekcji 1 ⁽⁷⁾. Znaczy to, że dane państwa członkowskie nie mają prawa wykluczania do tych celów biopaliw ani biopłynów na podstawie innych kryteriów niż kryteria zrównoważonego rozwoju ustanowione w dyrektywie ⁽⁸⁾. Tym niemniej w przypadku pewnych biopaliw lub biopłynów, które okazałyby się bardziej korzystne od innych oraz bardziej kosztowne w produkcji, krajowe programy pomocy mogą uwzględniać wyższe koszty ich otrzymania ⁽⁹⁾.

2.5. Ogłaszanie informacji dotyczących kryteriów zrównoważonego rozwoju

Państwa członkowskie będą otrzymywały od podmiotów gospodarczych informacje dotyczące spełniania przez nie kryteriów zrównoważonego rozwoju. Będą ponadto otrzymywały informacje dotyczące kraju pochodzenia każdego paliwa stosowanego w transporcie drogowym, kopalnego bądź z odnawialnych źródeł, oraz miejsca jego zakupu ⁽¹⁰⁾. Dyrektywą w sprawie odnawialnych źródeł energii nie nakłada się na państwa członkowskie obowiązku upubliczniania tych informacji – nie jest to również zabronione. Komisja kieruje do państw członkowskich ogłaszających takie informacje zachętę do publikowania ich konsekwentnie i w odniesieniu do wszystkich paliw. W opinii Komisji, każde z państw członkowskich, które zadecyduje o opublikowaniu takich informacji, powinno uwzględniać konsekwencje ujawnienia danych potencjalnie wrażliwych dotyczących danego przedsiębiorstwa.

Komisja będzie publikowała, w skróconej formie, zestawione dane dotyczące biopaliw i biopłynów otrzymane od państw członkowskich na specjalnej platformie na rzecz przejrzystości ⁽¹¹⁾.

3. WYLICZENIE WPLYWU NA EMISJĘ GAZÓW CIEPLARNIANYCH

Na mocy dyrektywy wymagane jest ograniczenie emisji o co najmniej 35 % (od dnia 1 stycznia 2017 r. począwszy ograniczenie ma wynosić co najmniej 50 %, a od dnia 1 stycznia 2018 r. – co najmniej 60 % dla biopaliw i biopłynów wytworzonych w instalacjach, które rozpoczęły produkcję w 2017 r. lub później) ⁽¹²⁾. Zawiera ona metodę obliczania „wartości rzeczywistej” takiej redukcji, jak również „wartości standardowych”, w tym również „szczegółowych wartości standardowych”, które mogą być w określonych przypadkach stosowane dla wykazania spełnienia danego kryterium.

3.1. Wyjątek dla urządzeń działających w dniu 23 stycznia 2008 r.

Biopaliwa i biopłyny wytworzone w instalacjach działających dnia 23 stycznia 2008 r. zwalnia się z obowiązku spełniania kryterium ograniczenia emisji gazów cieplarnianych do dnia 1 kwietnia 2013 r. ⁽¹³⁾, tak, że na przykład wytwórnie etanolu z pszenicy, gdzie wykorzystuje się węgiel brunatny w charakterze paliwa technologicznego, oraz młyny produkujące olej palmowy niewyposażone w instalacje wychwytyjące metan uzyskują pewien czas na dostosowanie swojego procesu produkcyjnego. Pojęcie „instalacji” obejmuje wszelkie urządzenia

⁽¹⁾ Artykuł 17 ust. 6.

⁽²⁾ Zob.: art. 18 ust. 1.

⁽³⁾ Zgodnie z art. 22 rozporządzenia (WE) nr 73/2009.

⁽⁴⁾ Artykuł 2.

⁽⁵⁾ Zob., przykładowo: załączniki III i V.

⁽⁶⁾ Zob.: art. 17 ust. 1.

⁽⁷⁾ Kwestia ta nie ma zastosowania do realizacji celów 5 i 6 wymienionych pkt sekcji 1.

⁽⁸⁾ Artykuł 17 ust. 8.

⁽⁹⁾ Zob. motywy 89 i 95 dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii, jak również Wytoczne wspólnotowe w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska.

⁽¹⁰⁾ Artykuł 7a ust. 1 lit. a) dyrektywy w sprawie jakości paliw.

⁽¹¹⁾ Artykuł 18 ust. 3.

⁽¹²⁾ Artykuł 17 ust. 2.

⁽¹³⁾ Artykuł 17 ust. 2, ostatni akapit.

produkcyjne wykorzystywane w procesie produkcji. Nie należy go rozszerzać na urządzenia produkcyjne, które mogły zostać umyślnie włączone do łańcucha produkcyjnego wyłącznie w celu zakwalifikowania ich do zwolnienia przewidzianego w przywołanym przepisie. O ile przynajmniej jedna z takich instalacji przetwórczych wykorzystywanych w łańcuchu produkcyjnym działała najpóźniej w dniu 23 stycznia 2008 r., kryterium minimalnego ograniczenia emisji gazów cieplarnianych o 35 % zaczyna obowiązywać dopiero od dnia 1 kwietnia 2013 r.

3.2. Wartości standardowe

Dyrektywa zawiera „wartości standardowe”, jakimi podmioty gospodarcze mogą się posługiwać, przedstawiając dowody na spełnienie kryterium ograniczenia emisji gazów cieplarnianych (1). Załącznik I do niniejszego komunikatu zawiera wskazówki co do przypadków, w których można posługiwać się podanymi wartościami standardowymi, z uwzględnieniem przypadków, w których wolno stosować połączenia szczegółowych wartości standardowych z wartościami rzeczywistymi (2).

Komisja może aktualizować obowiązujące wartości standardowe. Proces aktualizacji wartości standardowych omówiono w komunikacie w sprawie dobrowolnych systemów i wartości standardowych w systemie kryteriów zrównoważonego rozwoju dla biopaliw i biopłynów UE.

Dyrektywa zawiera ponadto „wartości typowe” emisji gazów cieplarnianych pochodzących z poszczególnych biopaliw (3). Tymi wartościami podmioty gospodarcze nie mogą się posługiwać. Mogą je stosować państwa członkowskie w przedkładanych Komisji dwuletnich sprawozdaniach z postępów w propagowaniu i używaniu energii ze źródeł odnawialnych (4).

3.3. Wyliczenie wartości rzeczywistej

Rzeczywiste wartości, o jakie ograniczono emisję gazów cieplarnianych, mogą być stosowane zawsze, bez względu na obecność ewentualnych wartości standardowych odpowiednich dla danego biopaliwa lub biopłynów. W załączniku V, część C do dyrektywy zawarto reguły obliczania wartości rzeczywistej.

Nie ma potrzeby uwzględniania w tych obliczeniach wkładów, które nie miałyby żadnego bądź znacznego wpływu na wynik, takich jak środki chemiczne stosowane w niewielkich ilościach w trakcie przetwarzania (5).

Do celów wyliczenia emisji pochodzących z „upraw”, podana metoda umożliwia wykorzystywanie przeciętnych (dla poszczególnych obszarów geograficznych) w charakterze alternatywy dla wartości rzeczywistych (6). Mogłoby to okazać się szczególnie użyteczne w przypadku surowców, dla których brak wartości standardowej, a także dla takich regionów unijnych, gdzie wykorzystanie wartości standardowych dla pewnych surowców nie jest dozwolone (7). Państwa członkowskie mają prawo sporządzania wykazów takich wartości przeciętnych; mogłyby one być również określane w ramach dobrowolnych

systemów, odnoszących się do wpływu na emisję gazów cieplarnianych (8).

Komisja zamierza opublikować na platformie na rzecz przejrzystości odpowiednio opisane przykłady obliczeń wartości rzeczywistych, jak również zestaw wartości normalnych, opracowanych na podstawie zestawów danych wykorzystywanych do celów ustalania wartości standardowych, które to zestawy mogłyby posłużyć do określania niektórych ze współczynników wykorzystywanych do obliczania wartości rzeczywistych.

Pozostałe elementy metody obliczania wpływu na emisję gazów cieplarnianych zawarto w załączniku II do niniejszego komunikatu.

4. SPEŁNIANIE KRYTERIÓW ZWIĄZANYCH Z GRUNTAMI

Jeśli chodzi o spełnienie kryteriów związanych z gruntami, dyrektywa określa kategorie gruntów o wysokiej wartości pod względem różnorodności biologicznej (9). Z gruntów tych nie powinno się czerpać surowców do produkcji biopaliw ani biopłynów.

Dyrektywa określa kategorie gruntów zasobnych w pierwiastek węgla (10). Z gruntów, które mieściły się w jednej z wymienionych kategorii w styczniu 2008 r., a obecnie już do niej nie należą, również nie należy czerpać surowców do produkcji biopaliw ani biopłynów.

W odniesieniu do niektórych z wymienionych kryteriów dyrektywa dopuszcza, pod warunkiem dostarczenia określonych dowodów, pewne odstępstwa.

Wszystkie stosowne kryteria mają zastosowanie do gruntów, które należą jednocześnie do więcej niż jednej z wymienionych kategorii. Możliwość zakwalifikowania się do odstępstwa w przypadku jednego z kryteriów nie pociąga za sobą możliwości odstępstw w odniesieniu do pozostałych stosownych kryteriów.

4.1. Tereny o wysokiej wartości różnorodności biologicznej

Surowców do produkcji biopaliw i biopłynów nie wolno czerpać z lasów pierwotnych ani innych (pierwotnych) zalesionych gruntów; obszarów wyznaczonych do celów ochrony przyrody; ani z obszarów trawiastych o wysokiej różnorodności biologicznej (11). W roku 2010 Komisja zamierza określić kryteria i obszary geograficzne pozwalające na zidentyfikowanie obszarów trawiastych o potwierdzonej wysokiej różnorodności biologicznej (12).

W razie innych niż naturalne obszarów trawiastych o wysokiej różnorodności biologicznej możliwe jest zastosowanie wyjątku, o ile dostarczone zostaną dowody wskazujące, że zbiory surowców są nieodzowne dla zachowania przez dany obszar charakteru pastwiska. Natomiast w przypadku obszarów ochrony przyrody możliwe jest zastosowanie odstępstwa w przypadkach, gdy dostarczone zostaną dowody wskazujące, że pozyskiwanie surowca nie wywiera w danym przypadku szkodliwego wpływu na stawiany danemu obszarowi cel z zakresu ochrony przyrody (13). Komisja ma świadomość, że Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN) prowadzi prace nad zagadnieniem, jakiego rodzaju dowody mają być wymagane.

(1) Załącznik V.

(2) Należy zwrócić uwagę, aby przydziały emisji dla poszczególnych produktów ubocznych zostały uwzględnione przy obliczaniu (szczegółowych) wartości standardowych.

(3) Załącznik V.

(4) Zob.: art. 22 ust. 2.

(5) Warto tu nadmienić, że wartości ograniczenia emisji gazów cieplarnianych są zaokrąglane do pełnego punktu procentowego.

(6) Zob. załącznik V, część C pkt 6.

(7) Zob.: art. 19 ust. 2 i 3.

(8) Zob.: art. 18 ust. 4.

(9) Artykuł 17 ust. 3.

(10) Artykuł 17 ust. 4 i 5.

(11) Artykuł 17 ust. 3.

(12) Dokumentacja poddana konsultacji publicznej jest dostępna w Internecie: http://ec.europa.eu/energy/renewables/consultations/2010_02_08_biodiverse_grassland_en.htm

(13) Przepis art. 17 ust. 3 lit. b) stosuje się do obu ppkt: (i) i (ii).

Dyrektywa ustanawia procedurę, wedle której na mocy odpowiedniej decyzji mogą być uwzględnione nowe obszary ochrony przyrody⁽¹⁾. W chwili obecnej nie ma takich uznanych obszarów. W razie podejmowania decyzji o uznaniu takiego obszaru, Komisja będzie o wszystkim informowała za pośrednictwem platformy na rzecz przejrzystości.

4.2. Tereny zasobne w pierwiastek węgla

Surowców nie wolno pozyskiwać z terenów podmokłych; z obszarów stale zalesianych, z pokryciem powierzchni przez korony drzew wynoszącym 10–30 %, ani z torfowisk – o ile status danych terenów nie uległ zmianie w stosunku do stanu ze stycznia 2008 r.⁽²⁾.

Jeśli zatem surowce zostały pozyskane z terenów zaliczanych do podmokłych⁽³⁾ w styczniu 2008 r., i które są wciąż zaliczane do podmokłych w czasie pobierania surowca, wykorzystanie takich surowców byłoby zgodne z odpowiednim kryterium.

Pojęcie „statusu” odnosi się do fizycznych kategorii określonych dyrektywą.

Jeśli kryterium to nie wychwytuje pewnych zmian sposobu użytkowania gruntów, zmiany te muszą być mimo wszystko uwzględnione przy obliczaniu wpływu na emisję gazów cieplarnianych (zob. załącznik II).

4.2.1. Obszary stale zalesiane⁽⁴⁾

Definiując pojęcie „obszary stale zalesiane” należy pamiętać, że wszelkie zmiany formy użytkowania gruntów muszą być uwzględnione przy wyliczaniu wpływu na emisję gazów cieplarnianych⁽⁵⁾, a ponadto może również wystąpić potrzeba uwzględnienia ich w ramach innej sfery polityki niż ujęta w omawianej dyrektywie.

Dyrektywa definiuje „obszary stale zalesiane” jako „obszary obejmujące więcej niż jeden hektar z drzewami o wysokości powyżej pięciu metrów i z pokryciem powierzchni przez korony drzew powyżej 30 %, lub drzewami, mogącymi osiągnąć te progi *in situ*”. Z definicji tej wyklucza się grunty przeznaczone głównie do użytku rolnego lub miejskiego⁽⁶⁾.

4.2.2. Obszary z pokryciem powierzchni przez korony drzew wynoszącym 10–30 %⁽⁷⁾

W odniesieniu do gruntów, które przypominają obszary stale zalesiane, a przy tym charakteryzują się pokryciem od 10 do 30 % powierzchni przez korony drzew, możliwe jest zastosowanie odstępstwa, o ile dostarczone zostaną dowody na wpływ na emisję gazów cieplarnianych⁽⁸⁾ – z uwzględnieniem wszelkich zmian w zasobach węgla w danym gruncie zachodzących

od stycznia 2008 r. – zachowujący progi określone przez kryterium ograniczenia emisji gazów cieplarnianych.

4.2.3. Torfowiska⁽⁹⁾

W odniesieniu do biopaliw i biopłynów wytwarzanych z biomasy na gruntach, które w styczniu 2008 r. zaliczono do torfowisk, możliwe jest odstępstwo, pod warunkiem, że udokumentowano następujące okoliczności:

- w styczniu 2008 r. gleba uległa całkowitemu odwodnieniu, albo
- od stycznia 2008 r. począwszy nie odnotowano żadnych zabiegów odwadniających.

Znaczy to, że w przypadku torfowisk w części odwodnionych w styczniu 2008 r., dalsze, głębsze odwodnienie części gleby, która nie była wcześniej w pełni odwodniona, należy uznać za naruszenie odpowiedniego kryterium.

Sam torf nie jest traktowany jako biomasa⁽¹⁰⁾.

4.3. Wykazanie spełnienia obowiązujących kryteriów

Wykazanie spełnienia kryteriów związanych z gruntami można dokonać na wiele sposobów, w tym za pomocą fotografii lotniczych, zdjęć satelitarnych, map, wpisów z rejestrów (ksiąg) użytkowania gruntów⁽¹¹⁾, oraz specjalnych obmiarów geodezyjnych na miejscu.

Dowody te mogą wykazywać spełnienie kryteriów w sposób pozytywny bądź negatywny.

Przykładowo, zgodność z kryterium dotyczącym „lasu pierwotnego” można wykazać za pomocą:

- fotografii lotniczych danego obszaru, uwidaczniających, że został on obsadzony trzciną cukrową (metoda pozytywna), albo
- mapą wszystkich lasów pierwotnych w całym regionie, z zaznaczeniem obszarów, które nie zaliczają się do tej kategorii (metoda negatywna).

Kryterium to odnosi się do statusu gruntów odnotowanego w styczniu 2008 r. Nie wyklucza się wykorzystania wcześniej stosowanych dowodów. Przykładowo, jeśli wykaże się, że dany obszar był przeznaczony pod uprawy niedługo przed 2008 r., na przykład w 2005 r., może to być wystarczającym dowodem wykazującym zgodność z niektórymi lub ze wszystkimi kryteriami dotyczącymi gruntu.

Komisja zamierza ogłosić za pośrednictwem platformy na rzecz przejrzystości specjalne wytyczne dla podmiotów gospodarczych na temat identyfikowania odnośnych kategorii gruntów.

⁽⁹⁾ Artykuł 17 ust. 5.

⁽¹⁰⁾ Zob. art. 2.

⁽¹¹⁾ W rodzaju Zintegrowanego Systemu Zarządzania i Kontroli (IACS) dla potrzeb Wspólnej Polityki Rolnej UE.

⁽¹⁾ Przepis art. 17 ust. 3 lit. b), ppkt (ii).

⁽²⁾ Artykuł 17 ust. 4 i 5.

⁽³⁾ Artykuł 17 ust. 4 lit. a).

⁽⁴⁾ Zob. art. 17 ust. 4 lit. b).

⁽⁵⁾ Zob. załącznik II do niniejszego komunikatu.

⁽⁶⁾ Użytki rolne w tym kontekście odnoszą się do zgrupowań drzew w rolnych systemach produkcji, takich jak sady owocowe i systemy rolnoleśne, gdzie uprawy rosną pod osłoną drzew.

⁽⁷⁾ Artykuł 17 ust. 4 lit. c).

⁽⁸⁾ Załącznik V, część C.

5. REGUŁY OBLICZANIA W ODNIESIENIU DO BIOPALIW

5.1. Obliczanie w przypadku paliw będących w części produktem ze źródeł nieodnawialnych

Niektóre paliwa składają się jedynie w części z substancji ze źródeł odnawialnych. W załączniku III do dyrektywy określono, w odniesieniu do niektórych z nich, na przykład do ETBE, w jakich proporcjach paliwo można uznać za pochodzące ze źródeł odnawialnych do celów obliczeń realizacji celów wyznaczonych w dyrektywie ⁽¹⁾. W odniesieniu do tego rodzaju paliw, niewymienionych w załączniku III – w tym paliw wytworzonych w drodze elastycznego procesu produkcji, nie zawsze umożliwiającego kontrolę nad stałą proporcją składników z rozmaitych źródeł w poszczególnych dostawach – można z powodzeniem zastosować metodę analogiczną do obliczeń w przypadku energii elektrycznej wytwarzanej w elektrowniach zasilanych paliwem mieszanym, „wkład każdego źródła energii oblicza się na podstawie jego zawartości energetycznej” ⁽²⁾.

Z kolei do celów spełnienia kryterium zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, część wyżej wspomnianych paliw pochodząca z biomasy musi zachowywać odpowiedni próg. Dla niektórych z nich, jak dla wspomnianego ETBE, wartości standardowe podano w dyrektywie.

Wartości procentowe w załączniku III do dyrektywy mają zastosowanie również w przypadku, gdy należy ustalić, czy paliwa zawierające biopaliwa muszą być opatrzone szczegółowym opisem w punktach sprzedaży ⁽³⁾. Przykładowo benzyna o 20 % zawartości ETBE nie wymaga szczególnego opisu, ponieważ ze źródeł odnawialnych pochodzi mniej niż 10 % mieszanki.

5.2. Biopaliwa liczone podwójnie

Niektóre z biopaliw należy wliczać podwójnie w kontekście wykazywania spełnienia docelowego poziomu 10 % udziału energii we wszystkich formach transportu do roku 2020, a także w odniesieniu do wypełniania krajowych zobowiązań w dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych ⁽⁴⁾. Wszystkie inne biopaliwa należy wliczać jednokrotnie. W przypadku biopaliw,

które tylko w części zostały wytworzone z surowców liczonych podwójnie, podwójnie wlicza się tylko tę część, jaką stanowią one w mieszance biopaliwa ⁽⁵⁾.

Biopaliwa liczone podwójnie obejmują paliwa pochodzące z odpadów lub z pozostałości.

W samej dyrektywie nie zdefiniowano ani „odpadów”, ani „pozostałości”. Zdaniem Komisji pojęcia te należy interpretować zgodnie z celami dyrektywy:

— dla potrzeb podwójnego wliczania: dywersyfikacja surowców ⁽⁶⁾,

— dla metody obliczania wpływu na emisję gazów cieplarnianych: nie przypisuje się żadnych emisji produktom ubocznym, których wytworzenie nie było celowe, takim jak słoma w przypadku produkcji pszenicy ⁽⁷⁾.

W tym kontekście jako odpady można traktować wszelkie substancje bądź przedmioty, które właściciel zamierza odrzucić, faktycznie odrzuca lub jest zobowiązany odrzucić ⁽⁸⁾. Surowce, które zostały umyślnie zmodyfikowane w celu zakwalifikowania ich do odpadów (na przykład poprzez dodanie materiałów odpadowych do substancji, które same odpadami nie były) nie powinny być uznawane za kwalifikujące się do tej kategorii.

Pozostałości mogą w tym kontekście zawierać:

— pozostałości pochodzące z rolnictwa, akwakultury, rybołówstwa oraz pozostałości leśne, a także

— pozostałości z przetwarzania (obróbki).

Odpady z przetwarzania to substancje, które nie są produktami końcowymi, stanowiącymi właściwy, bezpośredni cel procesu produkcji. Nie stanowią pierwotnego celu produkcji, a proces produkcji nie został celowo dostosowany do ich wytwarzania.

Przykładami pozostałości są m. in. surowa gliceryna, smoła oleju talowego czy też obornik.

⁽¹⁾ Artykuł 5 ust. 5.

⁽²⁾ Artykuł 5 ust. 3.

⁽³⁾ Artykuł 21 ust. 1.

⁽⁴⁾ Artykuł 21 ust. 2.

⁽⁵⁾ Część tę uznaje się za fizyczną część mieszanki (w tym przypadku system bilansu masy w odniesieniu do kryteriów zrównoważonego rozwoju nie ma zastosowania).

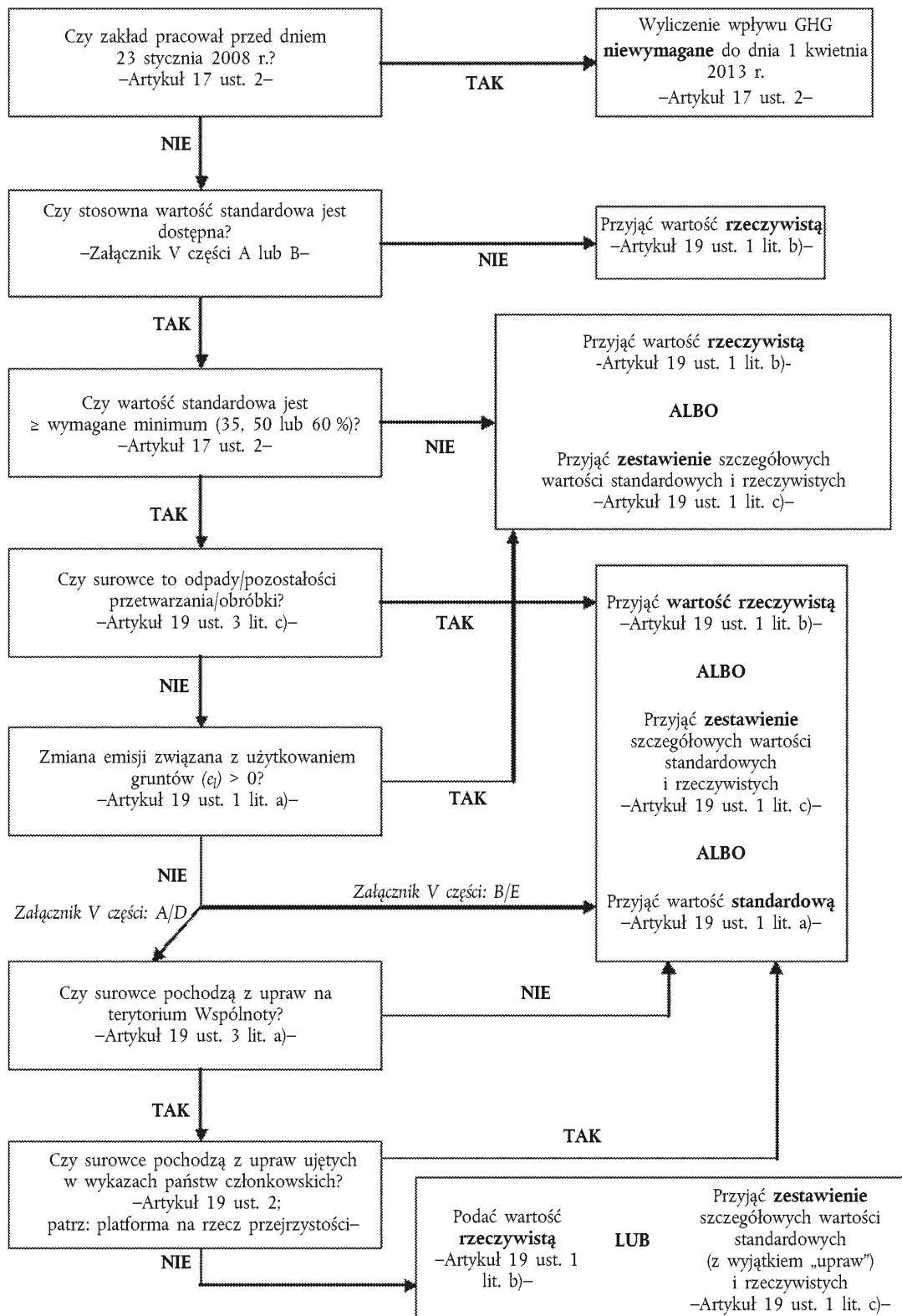
⁽⁶⁾ Zob. motyw 89 dyrektywy w sprawie energii odnawialnej.

⁽⁷⁾ Zob. załącznik V, część C, pkt 18.

⁽⁸⁾ Włącznie z substancjami, które muszą być usunięte z rynku ze względów ochrony zdrowia lub bezpieczeństwa.

ZAŁĄCZNIK I

Zasady obliczania wpływu na emisję gazów cieplarnianych

ZAŁĄCZNIK II

Metoda obliczania wpływu na emisję gazów cieplarnianych: inne czynniki

Wartość ograniczenia emisji spowodowanego akumulacją pierwiastka węgla w glebie dzięki lepszej gospodarce rolnej (załącznik V, część C, pkt 1)

„Lepsza gospodarka rolna” może polegać między innymi na praktykach takich jak:

- przejście na uprawę ograniczoną lub uprawę zerową,
- udoskonalenie płodozmianu i/lub upraw osłonowych, w tym również gospodarowania resztkami poźniwnymi,
- poprawa gospodarowania nawozem lub obornikiem,
- zastosowanie użyźniaczy gleby (np. kompostu).

Ograniczenia emisji wypływające z tych praktyk mogą być uwzględniane, pod warunkiem dostarczenia przekonujących dowodów na faktyczne lub racjonalnie oszacowane zwiększenie zasobów węgla w glebie w okresie, gdy uprawiano przedmiotowe surowce⁽¹⁾.

Ograniczenie emisji w przeliczeniu na g CO₂eq/MJ można wyliczyć za pomocą wzoru podobnego do podanego w metodzie opisanej w pkt 7 metody, zastępując iloraz „20” okresem (liczbą lat) upraw przedmiotowych roślin.

Uprawy (pkt 6)

Wkłady bądź zmienne wywierające wpływ na emisję pochodzącą z upraw zazwyczaj obejmują nasiona, paliwa, nawozy, pestycydy, zbiory oraz emisje N₂O z pola. Nie bierze się tu pod uwagę absorpcji dwutlenku węgla przez rośliny w krótkim cyklu węglowym; dla równowagi natomiast, w pkt 13 nie uwzględnia się emisji pochodzących z używanego paliwa.

Metoda dotycząca „upraw” pozwala na stosowanie – zamiast wartości rzeczywistych – przeciętnych dla mniejszych obszarów geograficznych niż te stosowane do obliczenia wartości standardowych. Wartości standardowe zostały (z jednym wyjątkiem) obliczone na poziomie globalnym. W ramach UE jednak dyrektywa ustanawia ograniczenia w ich stosowaniu. Ograniczenia te funkcjonują na szczeblu obszarów NUTS 2⁽²⁾. Jak się zdaje na podstawie powyższego, przeciętne w granicach UE powinny być obliczane dla obszarów NUTS 2 albo w jeszcze bardziej rozdrobionej skali. Podobna skala wydawałaby się zatem najodpowiedniejsza, logicznie rzecz biorąc, również poza terytorium UE.

Emisje N₂O (pkt 6)

Właściwym sposobem uwzględniania emisji N₂O z poszczególnych gleb jest metoda IPCC, obejmująca zarówno tak zwane bezpośrednie, jak i pośrednie emisje N₂O⁽³⁾. Wszystkie trzy poziomy metody IPCC powinny być stosowane przez podmioty gospodarcze. Poziom 3, oparty na szczegółowych pomiarach i/lub modelowaniu wydaje się bardziej odpowiedni do celów obliczania „regionalnych” wartości upraw (zob. ppkt 3.3 niniejszego komunikatu), aniżeli dla pozostałych obliczeń wartości rzeczywistych.

Zmiana sposobu użytkowania gruntów (pkt 7 i 10)

Zmiany w sposobie użytkowania gruntów należy rozumieć jako odnoszące się do zmian w odniesieniu do podziału powierzchni gruntów na sześć kategorii gruntów stosowanych przez IPCC (tereny leśne, obszary trawiaste, pola uprawne, tereny podmokłe, osiedla i inne ziemie) i dodatkową, siódmą kategorię upraw wieloletnich, to jest uprawy wieloletnie z korzeniami zwykle niepodlegającymi corocznym zbiorom, takie jak zagajnik o krótkiej rotacji i uprawy palmy olejowej⁽⁴⁾. Oznacza to na przykład, że zmiana z pastwiska na pola uprawne stanowi zmianę sposobu użytkowania gruntów, w odróżnieniu do przejścia od uprawy jednej rośliny (takiej jak kukurydza) na inną (jak rzepak). Pola uprawne obejmują także grunty odłogowane (pozostawione odłogiem na rok lub kilka lat przed rozpoczęciem upraw od nowa). Zmiana rodzaju prowadzonej gospodarki rolnej, formy upraw lub nawożenia obornikiem nie jest uznawana za zmianę w użytkowaniu gruntów.

⁽¹⁾ Za takie dowody można uznać wyniki pomiarów zawartości węgla w glebie, np. porównanie pierwszych pomiarów sprzed uprawy z kolejnymi, dokonywanymi regularnie w paroletnich odstępach. W takim przypadku przed dostarczeniem wyników drugiego pomiaru wzrost zasobów węgla w glebie mógłby być szacowany za pomocą odpowiednich narzędzi naukowych. Począwszy od drugiego pomiaru, kolejne wyniki byłyby podstawą do określania ewentualnego wzrostu zasobów węgla w glebie oraz jego rozmiarów.

⁽²⁾ Artykuł 19 ust. 2 i 3. Regiony te określono w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1059/2003, a w Internecie dostępne są interaktywne mapy tych regionów: http://ec.europa.eu/eurostat/ramon/nuts/home_regions_en.html

⁽³⁾ Zob. wytyczne IPCC dla potrzeb krajowych wykazów emisji gazu cieplarnianego (National Greenhouse Gas Inventories), tom 4, rozdział 11, http://www.ipcc-nggip.iges.or.jp/public/2006gl/pdf/4_Volume4/V4_11_Ch11_N2O&CO2.pdf

⁽⁴⁾ Jako grunty posiadające jednocześnie cechy pola uprawnego i terenu zalesionego.

Wytyczne dotyczące obliczania zasobów węgla w ziemi⁽¹⁾ obejmują szczegółowy sposób obliczania. Komisja nosi się z zamiarem opublikowania za pomocą platformy na rzecz przejrzystości dokładnie opisanych przykładów obliczeń emisji wywołanych zmianą zasobów węgla w związku ze zmianą użytkowania gruntów.

Intensywność emisji z sieci elektrycznej (pkt 11)

Dyrektywa wymaga stosowania przeciętnej wartości intensywności emisji dla „określonego regionu”. W przypadku UE najbardziej racjonalne byłoby przyjęcie za podstawę wycień całego terytorium UE. W przypadku krajów trzecich, gdzie sieci energetyczne są w mniejszym stopniu wzajemnie połączone ponad granicami, najodpowiedniejsze byłoby stosowanie przeciętnej wartości dla każdego kraju.

Przydziały energii (pkt 17 i 18)

Obniżona wartość grzewcza przyjęta dla potrzeb stosowania tej reguły powinna być właściwa dla całości produktu, a nie wyłącznie dla jego suchej masy. Jednakże w licznych przypadkach, w szczególności w odniesieniu do produktów nieomal zupełnie suchych, to ostatnie wycięcie może prowadzić do wyniku stanowiącego prawidłowe przybliżenie.

Ponieważ do energii cieplnej nie stosuje się obniżonej wartości grzewczej, nie można na tej podstawie przypisać jej żadnych emisji.

Żadnych emisji nie przydziela się pozostałościom z upraw rolnych oraz odpadom z przetwarzania – jako że uznaje się je za bezemisyjne aż do momentu ich zebrania⁽²⁾, ani odpadom. Bliższe szczegóły na temat odpadów i pozostałości znajdują się w ppkt 5.2.

Przydziały należy stosować bezpośrednio na etapie procesu produkcji, na którym dochodzi do wytworzenia produktu ubocznego (substancji, która powinna nadawać się do przechowywania lub do obrotu handlowego) czy biopaliwa, biopłynu bądź produktu pośredniego. Może to być etap procesu zachodzący w zakładzie, po którym następuje dalsze przetwarzanie na kolejnych ogniwach łańcucha produkcji, dla każdego z produktów. Jeśli jednak przetwarzanie na dalszych etapach danych produktów (ubocznych) pozostaje w bezpośrednich związkach (pętla wymiany czynników materialnych bądź energetycznych) z jakimkolwiek uprzednim etapem przetwarzania, system można uznać za „rafinerię”⁽³⁾, a przydziały emisji zostają przypisane w momentach, w których każdy z produktów dochodzi do punktu, w którym dalsze etapy przetwarzania nie są już powiązane materialnymi bądź energetycznymi pętlami wymiany z żadnymi wcześniejszymi etapami procesu przetwarzania.

Energia elektryczna z zakładów elektrociepłowniczych (pkt 16)

Ogólna zasada przydziałów opisana w pkt 17 nie odnosi się do energii elektrycznej z elektrociepłowni, o ile zakład ten wykorzystuje: 1) paliwa kopalne; 2) bioenergię, o ile nie jest to produkt uboczny z jednego procesu; albo 3): pozostałości z upraw rolnych, nawet jeśli są one produktem ubocznym tego samego procesu. Zamiast tego, zasadę opisaną w pkt 16 stosuje się w sposób następujący:

- w przypadku gdy elektrociepłownia dostarcza energię cieplną nie tylko dla potrzeb przetwarzania biopaliw i biopłynów, ale również do innych celów, rozmiary elektrociepłowni powinny być hipotetycznie zmniejszone – dla potrzeb obliczeń – do rozmiarów zapewniających taką ilość energii, jakiej potrzeba dla przeprowadzenia przetworstwa biopaliw i biopłynów. Pierwotna produkcja energii elektrycznej z elektrociepłowni powinna zostać proporcjonalnie zmniejszona,
- uprawnienia do emisji gazów cieplarnianych należy przypisać do pozostałej ilości energii – po tym hipotetycznym okrojeniu, i po pokryciu ewentualnych własnych potrzeb energetycznych zakładu – i odliczyć od emisji związanych z procesem przetwórczym,
- wielkość tej korzyści jest równa emisjom całego cyklu życia produktu, jakie towarzyszą produkcji równej ilości energii elektrycznej z takiego samego typu paliwa, jak to stosowane przez elektrownię.

Odpowiednik paliw kopalnych (pkt 19)

Stosowana aktualnie do biopaliw wartość odpowiednika paliwa kopalnego wynosi 83,8 g CO_{2eq}/MJ. Wartość ta zostanie zastąpiona „najnowszym aktualnym poziomem przeciętnej emisji z frakcji kopalnej benzyny i oleju napędowego we Wspólnocie”, kiedy tylko dane te zostaną przedłożone w ramach sprawozdań wymaganych na mocy dyrektywy w sprawie jakości paliwa⁽⁴⁾.

Sprawozdania te muszą być składane co roku, począwszy od okresu sprawozdawczego za rok 2011. Na ile możliwe jest takie obliczenie, komisja ogłosi nowe wartości odpowiednika paliwa kopalnego za pomocą platformy na rzecz przejrzystości, wraz z podaniem dnia, od którego dane te należy uznać za dostępne i muszą być stosowane. Komisja uwzględni takie aktualne wartości przy najbliższej okazji wprowadzania zmian do typowych i standardowych wartości wskazanych w dyrektywie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 151 z 17.6.2010, s. 19.

⁽²⁾ Analogicznie, kiedy takie substancje stosuje się jako substraty, rozpoczynają one od poziomu zerowej emisji z chwilą ich zebrania.

⁽³⁾ Zob. załącznik V, część C, pkt 18, ostatni akapit.

⁽⁴⁾ Na mocy art. 7a dyrektywy ws. jakości paliwa dostawcy energii (w transporcie drogowym) wyznaczeni przez państwa członkowskie mają obowiązek składania wyznaczonym organom sprawozdań dotyczących: 1) całkowitej ilości każdego dostarczanego rodzaju paliwa i energii, ze wskazaniem miejsca ich zakupu i ich pochodzenia; oraz 2) emisji gazów cieplarnianych w całym cyklu życia w przeliczeniu na jednostkę energii.

Brak sprzeciwu wobec zgłoszonej koncentracji
(Sprawa COMP/M.5866 – Sun Capital/Beauty Business)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2010/C 160/03)

W dniu 15 czerwca 2010 r. Komisja podjęła decyzję o niewyrażaniu sprzeciwu wobec powyższej zgłoszonej koncentracji i uznaniu jej za zgodną ze wspólnym rynkiem. Decyzja ta została oparta na art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004. Pełny tekst decyzji dostępny jest wyłącznie w języku angielskim i zostanie podany do wiadomości publicznej po uprzednim usunięciu ewentualnych informacji stanowiących tajemnicę handlową. Tekst zostanie udostępniony:

- w dziale dotyczącym połączeń przedsiębiorstw na stronie internetowej Komisji poświęconej konkurencji: (<http://ec.europa.eu/competition/mergers/cases/>). Powyższa strona została wyposażona w różne funkcje pomagające odnaleźć konkretną decyzję w sprawie połączenia, w tym indeksy wyszukiwania według nazwy przedsiębiorstwa, numeru sprawy, daty i sektora,
 - w formie elektronicznej na stronie internetowej EUR-Lex jako numerem dokumentu 32010M5866 Strona EUR-Lex zapewnia internetowy dostęp do europejskiego prawa. (<http://eur-lex.europa.eu/en/index.htm>).
-

IV

(Informacje)

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

KOMISJA EUROPEJSKA

Kursy walutowe euro ⁽¹⁾

18 czerwca 2010 r.

(2010/C 160/04)

1 euro =

Waluta	Kurs wymiany	Waluta	Kurs wymiany
USD Dolar amerykański	1,2372	AUD Dolar australijski	1,4249
JPY Jen	112,12	CAD Dolar kanadyjski	1,2723
DKK Korona duńska	7,4398	HKD Dolar hong kong	9,6309
GBP Funt szterling	0,83570	NZD Dolar nowozelandzki	1,7588
SEK Korona szwedzka	9,5599	SGD Dolar singapurski	1,7170
CHF Frank szwajcarski	1,3745	KRW Won	1 490,51
ISK Korona islandzka		ZAR Rand	9,3263
NOK Korona norweska	7,8615	CNY Yuan renminbi	8,4454
BGN Lew	1,9558	HRK Kuna chorwacka	7,2010
CZK Korona czeska	25,733	IDR Rupia indonezyjska	11 328,86
EEK Korona estońska	15,6466	MYR Ringgit malezyjski	4,0221
HUF Forint węgierski	280,05	PHP Peso filipińskie	56,783
LTL Lit litewski	3,4528	RUB Rubel rosyjski	38,3840
LVL Łat łotewski	0,7076	THB Bat tajlandzki	40,091
PLN Złoty polski	4,0675	BRL Real	2,2000
RON Lej rumuński	4,2400	MXN Peso meksykańskie	15,5454
TRY Lir turecki	1,9290	INR Rupia indyjska	57,1220

⁽¹⁾ Źródło: referencyjny kurs wymiany walut opublikowany przez ECB.

INFORMACJE PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

Decyzja w sprawie reorganizacji spółki ARFIN Compagnia di Assicurazioni e Riassicurazioni SpA

(Ogłoszenie publikowane zgodnie z art. 6 dyrektywy 2001/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 marca 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji zakładów ubezpieczeń)

(2010/C 160/05)

Zakład ubezpieczeń	ARFIN Compagnia di Assicurazioni e Riassicurazioni SpA. Viale Nazario Sauro 14 20124 Milano MI ITALIA
Data przyjęcia, data wejścia w życie oraz rodzaj decyzji	Decyzja ISVAP nr 2795 z dnia 14 kwietnia 2010 r. – mianowanie komisarza odpowiedzialnego za zarząd tymczasowy zgodnie z art. 230 dekretu nr 209 z 2005 r.
Właściwy organ	ISVAP Via del Quirinale 21 00187 Roma RM ITALIA
Organ nadzoru	ISVAP Via del Quirinale 21 00187 Roma RM ITALIA
Mianowany komisarz	Dott. Angelo Cremonese Viale Nazario Sauro 14 20124 Milano MI ITALIA
Przepisy mające zastosowanie	Włochy Artykuł 230 dekretu nr 209 z 2005 r.

Decyzją ISVAP nr X2795 z dnia 14 kwietnia 2010 r., na podstawie art. 230 dekretu nr 209 z dnia 7 września 2005 r., Dott. Angelo Cremonese mianowany został komisarzem odpowiedzialnym za zarząd tymczasowy spółki ARFIN Compagnia di Assicurazioni e Riassicurazioni SpA, z siedzibą w Milano, Viale Nazario Sauro 14, na okres maksymalnie dwóch (2) miesięcy od daty przyjęcia niniejszej decyzji. Tym samym zawiesza się funkcjonowanie organów zarządzających i kontrolujących w spółce.

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA ZWIĄZANE Z REALIZACJĄ WSPÓLNEJ POLITYKI
HANDLOWEJ

KOMISJA EUROPEJSKA

Zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu płytek
ceramicznych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej

(2010/C 160/06)

Komisja otrzymała skargę złożoną zgodnie z art. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), zawierającą zarzut istnienia dumpingu w przywozie płytek ceramicznych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, który powoduje istotną szkodę dla przemysłu unijnego.

1. Skarga

Skarga została złożona w dniu 7 maja 2010 r. przez Europejską Federację Producentów Płytek Ceramicznych („CET”) („skarżący”) w imieniu producentów reprezentujących znaczącą część, w tym przypadku ponad 30 %, ogólnej produkcji unijnej płytek ceramicznych.

2. Produkt objęty dochodzeniem

Niniejsze dochodzenie dotyczy szkliwionych i nieszkliwionych ceramicznych płyt chodnikowych, kafli lub płytek ściennych; kostek mozaikowych i podobnych, nawet na podłożu, ceramicznych, szkliwionych i nieszkliwionych („produkt objęty dochodzeniem”).

3. Zarzut dumpingu⁽²⁾

Produktem, którego dotyczy zarzut dumpingu, jest produkt objęty dochodzeniem pochodzący z Chińskiej Republiki Ludowej („państwo, którego dotyczy postępowanie”) obecnie objęty kodami CN 6907 10 00, 6907 90 10, 6907 90 91, 6907 90 93, 6907 90 99, 6908 10 10, 6908 10 90, 6908 90 11, 6908 90 21, 6908 90 29, 6908 90 31, 6908 90 51, 6908 90 91, 6908 90 93, 6908 90 99. Powyższe kody CN podane są jedynie w celach informacyjnych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51.

⁽²⁾ Dumping polega na sprzedaży produktu na wywóz („produkt objęty postępowaniem”) po cenie poniżej jego „wartości normalnej”. Jako wartość normalną zwykle przyjmuje się porównywalną cenę produktu „podobnego” na rynku krajowym państwa wywozu. Przez „produkt podobny” rozumie się produkt, który przypomina pod wszystkimi względami produkt objęty postępowaniem lub, przy braku takiego produktu, produkt zbliżony do produktu objętego postępowaniem.

W związku z tym, że zgodnie z przepisami art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, Chińską Republikę Ludową uznaje się za państwo, którego gospodarka nie jest gospodarką rynkową, skarżący ustalił wartość normalną dla przywozu z Chińskiej Republiki Ludowej na podstawie ceny skonstruowanej dla państwa trzeciego o gospodarce rynkowej, tj. Stanów Zjednoczonych Ameryki. Zarzut dumpingu jest oparty na porównaniu ustalonej w ten sposób wartości normalnej z cenami eksportowymi (na poziomie ex-works) produktu objętego dochodzeniem sprzedawanego na wywóz do Unii.

Obliczone na tej podstawie marginesy dumpingu są znaczne w odniesieniu do państwa wywozu, którego dotyczy postępowanie.

4. Zarzut spowodowania szkody

Skarżący przedstawił dowody na to, że przywóz produktu objętego dochodzeniem z państwa, którego dotyczy postępowanie, wzrósł w ujęciu bezwzględnym i wzrósł pod względem udziału w rynku.

Dowody *prima facie* przedstawione przez skarżącego wskazują, że ilość lub ceny przywożonego produktu objętego dochodzeniem miały, oprócz innych skutków, negatywny wpływ na ilości sprzedawane przez przemysł unijny i jego udziały w rynku, co wywiera znaczący niekorzystny wpływ na ogólne wyniki przemysłu unijnego.

5. Procedura

Po konsultacji z Komitetem Doradczym i ustaleniu, że skarga została złożona przez przemysł unijny lub w jego imieniu oraz że istnieją wystarczające dowody uzasadniające wszczęcie postępowania, Komisja niniejszym wszczyna dochodzenie zgodnie z art. 5 rozporządzenia podstawowego.

W dochodzeniu zostanie ustalone, czy produkt objęty dochodzeniem pochodzący z państwa, którego dotyczy postępowanie, jest sprzedawany po cenach dumpingowych i czy dumping ten spowodował szkodę dla przemysłu unijnego. W przypadku ustalenia wspomnianych faktów w dochodzeniu zostanie zbadane, czy wprowadzenie środków leży w interesie Unii.

5.1. Procedura dotycząca stwierdzenia dumpingu

Wzywa się producentów eksportujących⁽³⁾ produktu objętego dochodzeniem z państwa, którego dotyczy postępowanie, do udziału w dochodzeniu Komisji.

5.1.1. Dochodzenie dotyczące producentów eksportujących

5.1.1.1. Państwa, w odniesieniu do których można zastosować kontrolę wyrwykową, tj. państwa o dużej liczbie producentów eksportujących

a) Kontrola wyrwykowa

Ze względu na potencjalnie dużą liczbę producentów eksportujących z państwa, którego dotyczy postępowanie, uczestniczących w postępowaniu, oraz w celu zakończenia dochodzenia w terminie określonym prawem, Komisja może objąć dochodzeniem tylko rozsądną ograniczoną liczbę producentów eksportujących, wybierając próbę (proces ten zwany jest także „kontrolą wyrwykową”). Kontrola wyrwykowa zostanie przeprowadzona zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego.

Aby umożliwić Komisji podjęcie decyzji co do konieczności dokonania kontroli wyrwykowej i, jeżeli konieczność taka zostanie stwierdzona, aby umożliwić dobór próby, wszyscy producenci eksportujący lub przedstawiciele działający w ich imieniu są niniejszym proszeni o zgłoszenie się do Komisji. Strony te mają 15 dni od daty opublikowania niniejszego zawiadomienia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, o ile nie wskazano inaczej, aby zgłosić się i dostarczyć Komisji następujące informacje na temat ich przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstw:

- nazwa, adres, adres e-mail, numer telefonu i faksu oraz dane osoby wyznaczonej do kontaktów,
- obroty, w walucie lokalnej, oraz wielkość sprzedaży produktu objętego postępowaniem na wywóz do Unii, w metrach kwadratowych, w okresie od dnia 1 kwietnia 2009 r. do dnia 31 marca 2010 r. (okres objęty dochodzeniem lub „OD”), w odniesieniu do każdego z 27 państw członkowskich⁽⁴⁾ w ujęciu osobnym i łącznym,
- obroty, w walucie lokalnej, oraz wielkość sprzedaży produktu objętego dochodzeniem na rynku krajowym, w metrach kwadratowych, w okresie od dnia 1 kwietnia 2009 r. do dnia 31 marca 2010 r.,

⁽³⁾ Producentem eksportującym jest każde przedsiębiorstwo w państwie, którego dotyczy postępowanie, które to przedsiębiorstwo produkuje i wywozi produkt objęty dochodzeniem na rynek WE, bezpośrednio lub za pośrednictwem strony trzeciej, w tym każde z powiązanych z nim przedsiębiorstw uczestniczących w produkcji, sprzedaży krajowej lub wywozie produktu objętego postępowaniem. Nieprodukcujący eksporterzy nie są zwykle uprawnieni do indywidualnej stawki cła.

⁽⁴⁾ 27 państw członkowskich Unii Europejskiej: Austria, Belgia, Bułgaria, Cypr, Dania, Estonia, Finlandia, Francja, Grecja, Hiszpania, Irlandia, Litwa, Luksemburg, Łotwa, Malta, Niderlandy, Niemcy, Polska, Portugalia, Republika Czeska, Rumunia, Słowacja, Słowenia, Szwecja, Węgry, Włochy i Zjednoczone Królestwo.

— dokładne określenie działalności przedsiębiorstwa na całym świecie w odniesieniu do produktu objętego dochodzeniem,

— nazwy i dokładne określenie rodzaju działalności wszystkich przedsiębiorstw powiązanych⁽⁵⁾ uczestniczących w produkcji lub sprzedaży (przeznaczonej na wywóz lub krajowej) produktu objętego postępowaniem,

— wszelkie inne istotne informacje, które mogłyby pomóc Komisji w doborze próby.

Producenci eksportujący powinni także zaznaczyć, czy, w razie gdy nie zostaną włączeni do próby, chcieliby otrzymać kwestionariusz i inne formularze wniosków w celu ich wypełnienia i złożenia wniosku o indywidualny margines dumpingu zgodnie z poniższą sekcją b).

Poprzez przekazanie wyżej wspomnianych informacji przedsiębiorstwo wyraża zgodę na ewentualne włączenie go do próby. Jeżeli przedsiębiorstwo zostanie włączone do próby, będzie to dla niego oznaczać konieczność udzielenia odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu oraz wyrażenie zgody na wizytę na jego terenie w celu weryfikacji udzielonych odpowiedzi („weryfikacja na miejscu”). W przypadku gdy przedsiębiorstwo nie wyrazi zgody na ewentualne włączenie go do próby, zostanie uznane za podmiot niewspółpracujący w dochodzeniu. Ustalenia Komisji dotyczące niewspółpracujących producentów eksportujących opierają się na dostępnych faktach, a ich wynik może być dla takiej strony mniej korzystny niż w przypadku, gdyby strona ta współpracowała.

Ponadto w celu uzyskania informacji uznanych za niezbędne dla doboru próby producentów eksportujących Komisja skontaktuje się z władzami państwa wywozu i wszystkimi znanymi jej zrzeszeniami producentów eksportujących.

Inne istotne informacje dotyczące doboru próby, poza informacjami, do których dostarczenia wzywa się powyżej, muszą zostać zgłoszone przez zainteresowane strony w terminie 21 dni od dnia opublikowania niniejszego zawiadomienia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, o ile nie wskazano inaczej.

⁽⁵⁾ Zgodnie z art. 143 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 dotyczącego wykonania Wspólnotowego Kodeksu Celnego, osoby uważane są za powiązane tylko, gdy: a) jedna jest urzędnikiem lub dyrektorem w firmie drugiej osoby; b) są one prawnie uznanymi wspólnikami w działalności gospodarczej; c) są one pracodawcą i pracobiorcą; d) jedna z osób bezpośrednio lub pośrednio dysponuje prawami głosu lub udziałem w kapitale zakładowym wynoszącym co najmniej 5 % wszystkich praw głosu lub co najmniej 5 % kapitału zakładowego drugiej osoby; e) jedna z osób bezpośrednio lub pośrednio kontroluje drugą; f) obie znajdują się pod bezpośrednią lub pośrednią kontrolą trzeciej osoby; g) wspólnie kontrolują, bezpośrednio lub pośrednio, trzecią osobę; lub h) są członkami rodziny. Za członków rodziny uważa się wyłącznie osoby pozostające ze sobą w którymkolwiek z wymienionych poniżej stosunków: (i) mąż i żona; (ii) rodzice i dzieci; (iii) bracia i siostry (rodzeni lub przyrodni); (iv) dziadkowie i wnuki; (v) wujek lub ciotka i bratanek lub siostrzeniec oraz bratanica lub siostrzenica; (vi) teściowie i zięć lub synowa; (vii) szwagier i szwagierka. (Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1). W tym kontekście „osoba” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną.

W przypadku konieczności kontroli wrywkowej dobór próby producentów eksportujących może opierać się na kryterium największej reprezentatywnej wielkości wywozu do Unii, którą można właściwie zbadać w dostępnym czasie. Komisja powiadomi, w razie potrzeby przez władze państwa wywozu, o przedsiębiorstwach wybranych do próby wszystkich znanych producentów eksportujących, władze państwa wywozu oraz zrzeszenia producentów eksportujących.

Wszyscy producenci eksportujący wybrani do próby będą musieli przedstawić wypełniony kwestionariusz w terminie 37 dni od daty powiadomienia o doborze próby, o ile nie wskazano inaczej.

Przedsiębiorstwa, które zgodziły się na ewentualne włączenie ich do próby, lecz nie zostały do niej wybrane, zostaną uznane za współpracujące („nieobjęci próbą współpracujący producenci eksportujący”). Bez uszczerbku dla poniższej sekcji b), cła antidumpingowe, które mogą być zastosowane do przywozu pochodzącego od nieobjętych próbą współpracujących producentów eksportujących, nie przekroczą średniego ważonego marginesu dumpingu ustalonego dla producentów eksportujących objętych próbą.

b) Indywidualny margines dumpingu dla przedsiębiorstw niewłączonych do próby

Nieobjęci próbą współpracujący producenci eksportujący mogą wystąpić z wnioskiem, zgodnie z art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, o ustalenie przez Komisję ich indywidualnych marginesów dumpingu („indywidualny margines dumpingu”). Producenci eksportujący, którzy chcą wystąpić z wnioskiem o indywidualny margines dumpingu, muszą zwrócić się z prośbą o przesłanie kwestionariusza i innych formularzy wniosków zgodnie z powyższą sekcją a) oraz zwrócić je należyście wypełnione w terminach określonych poniżej. Wypełniony kwestionariusz musi wpłynąć w terminie 37 dni od daty zawiadomienia o doborze próby, o ile nie wskazano inaczej. Należy podkreślić, że aby Komisja mogła ustalić indywidualne marginesy dumpingu dla producentów eksportujących w państwie, którego gospodarka nie jest gospodarką rynkową, musi zostać dowiedzione, że producenci ci spełniają kryteria przyznania statusu podmiotu traktowanego na zasadach rynkowych („MET”) lub przynajmniej indywidualnego traktowania („IT”), określone w poniższej sekcji 5.1.2.2.

Producenci eksportujący wnoszący o indywidualny margines dumpingu powinni mieć jednak świadomość, że Komisja może mimo wszystko podjąć decyzję o nieustaleniu dla nich indywidualnego marginesu dumpingu, jeżeli, na przykład, liczba producentów eksportujących będzie tak duża, że ustalenie takie byłoby nadmiernie uciążliwe i uniemożliwiłoby zakończenie dochodzenia na czas.

5.1.2. Procedura dotycząca producentów eksportujących w państwie o gospodarce nierynkowej, którego dotyczy postępowanie

5.1.2.1. Wybór państwa o gospodarce rynkowej

Zgodnie z poniższą sekcją 5.1.2.2 i art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego w przypadku przywozu z Chińskiej

Republiki Ludowej wartość normalna jest ustalana na podstawie ceny lub wartości skonstruowanej w państwie trzecim o gospodarce rynkowej. Komisja wybiera w tym celu odpowiednie państwo trzecie o gospodarce rynkowej. Wstępnie Komisja wybrała Stany Zjednoczone Ameryki. Zainteresowane strony są niniejszym proszone o wypowiedzenie się na temat stosowności wyboru państwa w terminie 10 dni od daty opublikowania niniejszego zawiadomienia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

5.1.2.2. Traktowanie producentów eksportujących w państwie o gospodarce nierynkowej, którego dotyczy postępowanie

Zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego indywidualni producenci eksportujący w państwie, którego dotyczy postępowanie, którzy uważają, że w odniesieniu do prowadzonej przez nich produkcji i sprzedaży produktu objętego dochodzeniem przeważają warunki gospodarki rynkowej, mogą przedstawić właściwie uzasadniony wniosek o traktowanie na zasadach rynkowych („wniosek o MET”). Status podmiotu traktowanego na zasadach rynkowych zostanie przyznany, jeżeli z oceny wniosku o MET wynika, że spełnione są kryteria określone w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego⁽⁶⁾. Margines dumpingu producentów eksportujących, którzy otrzymali MET, zostanie obliczony, w możliwym zakresie i bez uszczerbku dla wykorzystania faktów dostępnych zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego, przy użyciu wartości normalnej tych producentów oraz ich cen eksportowych zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego.

Indywidualni producenci eksportujący w państwie, którego dotyczy postępowanie, mogą dodatkowo, lub zamiast wniosku o MET, złożyć wniosek o indywidualne traktowanie („IT”). Aby otrzymać IT, producenci eksportujący muszą przedstawić dowody spełnienia kryteriów określonych w art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego⁽⁷⁾. Margines dumpingu producentów eksportujących, którym przyznano IT, zostanie obliczony na podstawie ich własnych cen eksportowych. Wartość normalna dla producentów eksportujących, którzy otrzymali IT, będzie oparta, jak wskazano powyżej, na wartościach ustalonych dla państwa trzeciego o gospodarce rynkowej.

⁽⁶⁾ Producenci eksportujący muszą w szczególności wykazać, że: (i) decyzje gospodarcze i koszty są odpowiedzią na warunki panujące na rynku i brak jest znacznej ingerencji ze strony państwa; (ii) przedsiębiorstwa posiadają jeden pełny zestaw podstawowej dokumentacji księgowej, która jest niezależnie kontrolowana zgodnie z międzynarodowymi standardami rachunkowości oraz jest stosowana do wszystkich celów; (iii) nie występują znaczne zniekształcenia przeniesione z poprzedniego systemu gospodarki nierynkowej; (iv) prawo upadłościowe i prawo własności gwarantuje stabilność i pewność prawną, oraz (v) przeliczanie walut odbywa się po kursie rynkowym.

⁽⁷⁾ Producenci eksportujący muszą w szczególności wykazać, że: (i) w przypadku przedsiębiorstw, będących całkowicie lub częściowo własnością spółek zagranicznych lub wspólnych przedsiębiorstw, eksporterzy mają swobodę wycofywania do kraju kapitału i zysków; (ii) ceny eksportowe i wywożone ilości oraz warunki sprzedaży są swobodnie ustalane; (iii) większość udziałów znajduje się w posiadaniu osób prywatnych. Urzędnicy państwowi znajdujący się w zarządzie lub zajmujący kluczowe stanowiska kierownicze są w mniejszości lub należy wykazać, że spółka jest mimo to wystarczająco niezależna od interwencji państwa; (iv) operacje wymiany są dokonywane po kursie rynkowym; oraz (v) interwencja państwa nie pozwala na obejście środków antidumpingowych, jeżeli indywidualni eksporterzy korzystają z różnych stawek celnych.

a) Traktowanie na zasadach rynkowych („MET”)

Komisja prześle formularze wniosku o MET wszystkim producentom eksportującym w państwie, którego dotyczy postępowanie, wybranym do próby, oraz nieobjętym próbą współpracującym producentom eksportującym, którzy chcieliby wystąpić o indywidualny margines dumpingu, wszystkim znanym zrzeszeniom producentów eksportujących oraz władzom państwa, którego dotyczy postępowanie.

Wszyscy producenci eksportujący występujący o MET powinni złożyć wypełniony wniosek o MET w terminie 15 dni od daty powiadomienia o doborze próby lub o decyzji o niewybieraniu próby, o ile nie wskazano inaczej.

b) Indywidualne traktowanie (IT)

Aby wystąpić o IT, producenci eksportujący w państwie, którego dotyczy postępowanie, wybrani do próby, oraz nieobjęci próbą współpracujący producenci eksportujący, którzy chcieliby wystąpić o indywidualny margines dumpingu, powinni przedstawić wniosek o MET z należycie wypełnionymi częściami dotyczącymi IT w terminie 15 dni od daty powiadomienia o doborze próby, o ile nie wskazano inaczej.

5.1.3. Dochodzenie dotyczące importerów niepowiązanych ⁽⁸⁾ ⁽⁹⁾

Ze względu na potencjalnie dużą liczbę importerów niepowiązanych uczestniczących w postępowaniu oraz w celu zakończenia dochodzenia w terminie określonym prawem, Komisja może objąć dochodzeniem tylko rozsądnie ograniczoną liczbę importerów niepowiązanych, wybierając próbę (proces ten zwany jest także „kontrolą wyrwykową”). Kontrola wyrwykowa zostanie przeprowadzona zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego.

Aby umożliwić Komisji podjęcie decyzji co do konieczności dokonania kontroli wyrwykowej i, jeżeli konieczność taka zostanie stwierdzona, aby umożliwić dobór próby, wszyscy importerzy niepowiązani lub przedstawiciele działający w ich imieniu są niniejszym proszeni o zgłoszenie się do Komisji. Strony te mają 15 dni od daty opublikowania niniejszego zawiadomienia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, o ile nie wskazano inaczej, aby zgłosić się i dostarczyć Komisji następujące informacje na temat ich przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstw:

- nazwa, adres, adres e-mail, numer telefonu i faksu oraz dane osoby wyznaczonej do kontaktów,
- dokładne określenie działalności przedsiębiorstwa w odniesieniu do produktu objętego dochodzeniem,
- całkowite obroty w okresie od dnia 1 kwietnia 2009 r. do dnia 31 marca 2010 r.,

⁽⁸⁾ Do próby mogą zostać włączeni tylko importerzy niepowiązani z producentami eksportującymi. Importerzy powiązani z producentami eksportującymi muszą wypełnić załącznik 1 do kwestionariusza dla tych producentów eksportujących. Definicja strony powiązanej znajduje się w przypisie 5.

⁽⁹⁾ Dane przekazane przez niepowiązanych importerów mogą być wykorzystane także w związku z innymi aspektami niniejszego dochodzenia niż stwierdzenie dumpingu.

— wielkość w metrach kwadratowych i wartość w euro przywozu do Unii i odsprzedaży dokonanej na rynku unijnym w okresie od dnia 1 kwietnia 2009 r. do dnia 31 marca 2010 r. w odniesieniu do przywożonego produktu objętego dochodzeniem pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej,

— nazwy i dokładne określenie działalności wszystkich przedsiębiorstw powiązanych ⁽¹⁰⁾ uczestniczących w produkcji lub sprzedaży produktu objętego dochodzeniem,

— wszelkie inne istotne informacje, które mogłyby pomóc Komisji w doborze próby.

Poprzez przekazanie wyżej wspomnianych informacji przedsiębiorstwo wyraża zgodę na ewentualne włączenie go do próby. Jeżeli przedsiębiorstwo zostanie włączone do próby, będzie to dla niego oznaczać konieczność udzielenia odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu oraz wyrażenie zgody na wizytę na jego terenie w celu weryfikacji udzielonych odpowiedzi („weryfikacja na miejscu”). W przypadku gdy przedsiębiorstwo nie wyrazi zgody na ewentualne włączenie go do próby, zostanie uznane za podmiot niewspółpracujący w dochodzeniu. Ustalenia Komisji dotyczące niewspółpracujących importerów opierają się na dostępnych faktach, a ich wynik może być dla takiej strony mniej korzystny niż w przypadku, gdyby strona ta współpracowała.

W celu otrzymania informacji uznanych za niezbędne dla doboru próby importerów niepowiązanych Komisja może ponadto skontaktować się z wszystkimi znanymi zrzeszeniami importerów.

Inne istotne informacje dotyczące doboru próby, poza informacjami, do których dostarczenia wzywa się powyżej, muszą zostać zgłoszone przez zainteresowane strony w terminie 21 dni od dnia opublikowania niniejszego zawiadomienia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, o ile nie wskazano inaczej.

W przypadku konieczności kontroli wyrwykowej dobór próby importerów może opierać się na kryterium największej reprezentatywnej wielkości sprzedaży produktu objętego postępowaniem w Unii, którą to sprzedaż można właściwie zbadać w dostępnym czasie. Komisja powiadomi o przedsiębiorstwach wybranych do próby wszystkich znanych importerów niepowiązanych i zrzeszenia importerów.

W celu uzyskania informacji uznanych za niezbędne dla dochodzenia Komisja prześle kwestionariusze do importerów niepowiązanych włączonych do próby oraz do wszelkich znanych zrzeszeń importerów. Strony te muszą przedłożyć wypełniony kwestionariusz w terminie 37 dni od daty zawiadomienia o doborze próby, o ile nie wskazano inaczej. Wypełniony kwestionariusz będzie zawierał informacje m.in. o strukturze ich przedsiębiorstw(-a), rodzaju działalności przedsiębiorstw(-a) w związku z produktem objętym dochodzeniem oraz o odsprzedaży produktu objętego dochodzeniem.

⁽¹⁰⁾ Zob. przypis 5.

5.2. Procedura dotycząca ustalenia szkody

Przez szkodę rozumie się istotną szkodę dla przemysłu unijnego lub zagrożenie istotną szkodą dla przemysłu lub znaczne opóźnienie powstawania takiego przemysłu. Ustalenie szkody odbywa się na podstawie zebranych dowodów, po dokonaniu obiektywnej oceny wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych i jego wpływu na ceny produktów podobnych na rynku Unii oraz wpływu tego przywozu na przemysł unijny. W celu ustalenia, czy przemysł unijny doznał istotnej szkody, wzywa się producentów unijnych produktu objętego dochodzeniem do udziału w dochodzeniu Komisji.

5.2.1. Dochodzenie dotyczące producentów unijnych

Ze względu na potencjalnie dużą liczbę producentów unijnych uczestniczących w postępowaniu oraz w celu zakończenia dochodzenia w określonym terminie Komisja może objąć dochodzeniem tylko rozsądnie ograniczoną liczbę producentów unijnych, wybierając próbę (proces ten zwany jest także „kontrolą wyrwykową”). Kontrola wyrwykowa zostanie przeprowadzona zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego.

Aby umożliwić Komisji podjęcie decyzji co do konieczności dokonania kontroli wyrwykowej i, jeżeli konieczność taka zostanie stwierdzona, aby umożliwić dobór próby, wszyscy producenci unijni lub przedstawiciele działający w ich imieniu są niniejszym proszeni o zgłoszenie się do Komisji. Strony te mają 15 dni od daty opublikowania niniejszego zawiadomienia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, o ile nie wskazano inaczej, aby zgłosić się i dostarczyć Komisji następujące informacje na temat ich przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstw:

- nazwa, adres, adres e-mail, numer telefonu i faksu oraz dane osoby wyznaczonej do kontaktów,
- dokładne określenie działalności przedsiębiorstwa na całym świecie w odniesieniu do produktu objętego dochodzeniem,
- wartość sprzedaży produktu objętego dochodzeniem, w euro, dokonanej na rynku unijnym w okresie od dnia 1 kwietnia 2009 r. do dnia 31 marca 2010 r.,
- wielkość sprzedaży produktu objętego dochodzeniem, w metrach kwadratowych, dokonanej na rynku unijnym w okresie od dnia 1 kwietnia 2009 r. do dnia 31 marca 2010 r.,
- wielkość produkcji produktu objętego dochodzeniem, w metrach kwadratowych, w okresie od dnia 1 kwietnia 2009 r. do dnia 31 marca 2010 r.,
- wielkość przywozu do Unii, w metrach kwadratowych, produktu objętego dochodzeniem wyprodukowanego w państwie, którego dotyczy postępowanie, w okresie od dnia 1 kwietnia 2009 r. do dnia 31 marca 2010 r., w stosownych przypadkach,

- nazwy i dokładne określenie działalności wszystkich przedsiębiorstw powiązanych ⁽¹⁾ uczestniczących w produkcji lub sprzedaży produktu objętego dochodzeniem (wyprodukowanego w Unii lub w państwie, którego dotyczy postępowanie),
- wszelkie inne istotne informacje, które mogłyby pomóc Komisji w doborze próby.

O ile któraś z tych informacji została już przekazana służbom ochrony handlu Komisji Europejskiej, przedsiębiorstwa nie muszą przedkładać jej ponownie. Poprzez zgłoszenie się i przekazanie wyżej wspomnianych informacji przedsiębiorstwo wyraża zgodę na ewentualne włączenie go do próby. Jeżeli przedsiębiorstwo zostanie włączone do próby, będzie to dla niego oznaczać konieczność udzielenia odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu oraz wyrażenie zgody na wizytę na jego terenie w celu weryfikacji udzielonych odpowiedzi („weryfikacja na miejscu”). W przypadku gdy przedsiębiorstwo nie wyrazi zgody na ewentualne włączenie go do próby, zostanie uznane za podmiot niewspółpracujący w dochodzeniu. Ustalenia Komisji dotyczące niewspółpracujących producentów unijnych opierają się na dostępnych faktach, a ich wynik może być dla takiej strony mniej korzystny niż w przypadku, gdyby strona ta współpracowała.

Ponadto, w celu otrzymania informacji uznanych za niezbędne dla doboru próby producentów unijnych, Komisja może skontaktować się także z wszystkimi znanymi zrzeszeniami producentów unijnych.

Istotne informacje dotyczące doboru próby, inne niż informacje wymienione powyżej, muszą zostać zgłoszone przez zainteresowane strony w terminie 21 dni od dnia opublikowania niniejszego zawiadomienia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, o ile nie wskazano inaczej.

W przypadku konieczności kontroli wyrwykowej dobór próby producentów unijnych może opierać się na kryterium największej reprezentatywnej wielkości sprzedaży w Unii, którą to sprzedaż można właściwie zbadać w dostępnym czasie. Komisja powiadomi o przedsiębiorstwach wybranych do próby wszystkich znanych producentów unijnych i zrzeszenia producentów unijnych.

W celu uzyskania informacji uznanych za niezbędne dla dochodzenia Komisja prześle kwestionariusze do producentów unijnych włączonych do próby oraz do wszelkich znanych zrzeszeń producentów unijnych. Strony te muszą przedłożyć wypełniony kwestionariusz w terminie 37 dni od daty zawiadomienia o doborze próby, o ile nie wskazano inaczej. Wypełniony kwestionariusz będzie zawierał informacje m.in. o strukturze ich przedsiębiorstw(-a), sytuacji finansowej przedsiębiorstw(a), rodzaju działalności przedsiębiorstw(-a) w związku z produktem objętym dochodzeniem oraz o koszcie produkcji i sprzedaży produktu objętego dochodzeniem.

⁽¹⁾ Zob. przypis 5.

5.3. Procedura oceny interesu Unii

W przypadku stwierdzenia dumpingu i ustalenia, że spowodował on szkodę, zapadnie decyzja co do tego, czy wprowadzenie środków antidumpingowych nie byłoby sprzeczne z interesem Unii na gruncie art. 21 rozporządzenia podstawowego. Producenci unijni, importerzy, reprezentujące ich zrzeszenia, użytkownicy i reprezentujące ich zrzeszenia, dostawcy i reprezentujące ich zrzeszenia oraz reprezentatywne organizacje konsumenckie są proszeni o zgłoszenie się do Komisji w terminie 15 dni od daty opublikowania niniejszego zawiadomienia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, o ile nie wskazano inaczej. Aby wziąć udział w dochodzeniu, reprezentatywne organizacje konsumenckie muszą udowodnić, w tym samym terminie, istnienie obiektywnego związku pomiędzy swoją działalnością a produktem objętym dochodzeniem.

Strony, które zgłosiły się w powyższym terminie, mogą przekazać Komisji informacje dotyczące zgodności wprowadzenia środków z interesem Unii w terminie 37 dni od daty opublikowania niniejszego zawiadomienia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, o ile nie wskazano inaczej. Informacje mogą być dostarczane w dowolnym formacie lub poprzez wypełnienie opracowanego przez Komisję kwestionariusza. W każdym przypadku informacje przedstawione zgodnie z art. 21 zostaną uwzględnione wyłącznie wtedy, gdy będą poparte udokumentowanymi informacjami w momencie ich przedstawienia.

5.4. Inne oświadczenia pisemne

Z zastrzeżeniem uregulowań zawartych w niniejszym zawiadomieniu, wszystkie zainteresowane strony niniejszym wzywa się do przedstawienia swoich opinii, a także informacji oraz do dostarczenia dowodów potwierdzających zgłaszane fakty. O ile nie wskazano inaczej, informacje te i dowody je potwierdzające powinny wpłynąć do Komisji w terminie 37 dni od daty opublikowania niniejszego zawiadomienia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

5.5. Możliwość przesłuchania przez służby Komisji prowadzące dochodzenie

Wszystkie zainteresowane strony mogą wystąpić o przesłuchanie przez służby Komisji prowadzące dochodzenie. Wszystkie wnioski o przesłuchanie należy sporządzać na piśmie, podając uzasadnienie. Wnioski o przesłuchanie w sprawach dotyczących wstępnego etapu dochodzenia muszą wpłynąć w terminie 15 dni od daty opublikowania niniejszego zawiadomienia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Na kolejnych etapach wnioski o przesłuchanie powinny być składane w terminach określonych przez Komisję w korespondencji ze stronami.

5.6. Procedura składania oświadczeń pisemnych i przesyłania wypełnionych kwestionariuszy oraz korespondencji

Wszelkie oświadczenia, w tym informacje przedstawiane w związku z doborem próby, wypełnione wnioski o MET,

wypełnione kwestionariusze i aktualizacje zawartych w nich informacji, składane przez zainteresowane strony, należy składać na piśmie, zarówno na papierze, jak i w formie elektronicznej, oraz należy w nich wskazać nazwę, adres, adres e-mail, numery telefonu i faksu zainteresowanej strony. Jeżeli zainteresowana strona ze względów technicznych nie może złożyć swoich oświadczeń i wniosków w formie elektronicznej, musi niezwłocznie powiadomić o tym Komisję.

Wszystkie pisemne zgłoszenia, łącznie z informacjami wymaganymi w niniejszym zawiadomieniu, wypełnione kwestionariusze i korespondencję dostarczone przez zainteresowane strony należy oznakować „Limited”, jeżeli wnioskowano o traktowanie tych dokumentów na zasadzie poufności⁽¹²⁾.

Zgodnie z art. 19 ust. 2 rozporządzenia podstawowego zainteresowane strony przedstawiające informacje „Limited” powinny przedłożyć ich streszczenia bez klauzuli poufności, oznakowane „Do wglądu zainteresowanych stron”. Streszczenia powinny być wystarczająco szczegółowe, żeby pozwolić na prawidłowe zrozumienie istoty informacji przekazanych z klauzulą poufności. Jeżeli zainteresowana strona przekazująca poufne informacje nie dostarczy ich streszczenia bez klauzuli poufności w wymaganym formacie i o wymaganej jakości, takie poufne informacje mogą zostać pominięte.

Adres Komisji do celów korespondencji:

European Commission
Directorate-General for Trade
Directorate H
Biuro: N-105 04/092
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

Faks +32 22979805
E-mail: trade-ad-ceramic-tiles-china@ec.europa.eu

6. Brak współpracy

W przypadkach, w których zainteresowana strona odmawia dostępu do niezbędnych informacji, nie dostarcza ich w określonych terminach albo znacznie utrudnia dochodzenie, istnieje możliwość dokonania ustaleń tymczasowych lub końcowych, potwierdzających lub zaprzeczających, na podstawie dostępnych faktów, zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego.

W przypadku ustalenia, że zainteresowana strona dostarczyła nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd informacje, informacje te mogą zostać pominięte, a ustalenia mogą być dokonywane na podstawie dostępnych faktów.

Jeżeli zainteresowana strona nie współpracuje lub współpracuje jedynie częściowo i z tego względu ustalenia opierają się na dostępnych faktach zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego, wynik może być mniej korzystny dla wymienionej strony niż w przypadku, gdyby strona ta współpracowała.

⁽¹²⁾ Niniejszy dokument jest poufny zgodnie z art. 19 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 (Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51) i art. 6 Porozumienia WTO o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (porozumienie antidumpingowe). Jest on także dokumentem chronionym zgodnie z art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43).

7. Rzecznik praw stron

Zainteresowane strony mogą wystąpić o interwencję urzędnika DG ds. Handlu pełniącego rolę rzecznika praw stron. Rzecznik praw stron pośredniczy w kontaktach między zainteresowanymi stronami i służbami Komisji prowadzącymi dochodzenie. Rzecznik praw stron rozpatruje wnioski o dostęp do akt, spory dotyczące poufności dokumentów, wnioski o przedłużenie terminów i wnioski stron trzecich o przesłuchanie. Rzecznik praw stron może zorganizować przesłuchanie indywidualnej zainteresowanej strony i podjąć się mediacji, aby zapewnić pełne wykonanie prawa zainteresowanych stron do obrony.

Wniosek o przesłuchanie przez rzecznika praw stron należy sporządzić na piśmie, podając uzasadnienie. Wnioski o przesłuchanie w sprawach dotyczących wstępnego etapu dochodzenia muszą wpłynąć w terminie 15 dni od daty opublikowania niniejszego zawiadomienia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Na kolejnych etapach wnioski o przesłuchanie powinny być składane w terminach określonych przez Komisję w korespondencji ze stronami.

Rzecznik praw stron umożliwi także zorganizowanie przesłuchania z udziałem stron, pozwalającego na przedstawienie różnych stanowisk i odpierających je argumentów w kwestiach związanych z dochodzeniem, takich jak dumping, szkoda, związek przyczynowy oraz interes Unii. Przesłuchanie takie może odbyć się, co do zasady, najpóźniej w końcu czwar-

tego tygodnia następującego po ujawnieniu tymczasowych ustaleń.

Dodatkowe informacje i dane kontaktowe zainteresowane strony mogą uzyskać na stronach internetowych rzecznika praw stron w DG ds. Handlu (http://ec.europa.eu/trade/issues/respectrules/ho/index_en.htm).

8. Harmonogram dochodzenia

Dochodzenie zostanie zamknięte, zgodnie z art. 6 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, w terminie 15 miesięcy począwszy od daty opublikowania niniejszego zawiadomienia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Zgodnie z art. 7 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, tymczasowe środki mogą zostać wprowadzone nie później niż 9 miesięcy od daty opublikowania niniejszego zawiadomienia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

9. Przetwarzanie danych osobowych

Wszelkie dane osobowe zgromadzone podczas niniejszego dochodzenia będą traktowane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych⁽¹³⁾.

⁽¹³⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

INNE AKTY

KOMISJA EUROPEJSKA

Zawiadomienie dla osób, podmiotów oraz organów umieszczonych w wykazach, o których mowa w art. 7 ust. 1 i ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 423/2007 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu, na mocy rozporządzenia Komisji (UE) nr 532/2010

(2010/C 160/07)

1. We wspólnym stanowisku Rady 2007/140/WPZiB ⁽¹⁾ postanowiono, obok wprowadzenia innych środków, o zamrożeniu funduszy oraz innych zasobów gospodarczych należących do osób fizycznych i prawnych, podmiotów oraz organów wskazanych w załączniku do rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1737 (2006) oraz należących do osób, podmiotów oraz organów wskazanych jako uzupełnienie przez Radę Bezpieczeństwa ONZ lub przez stosowny komitet Rady Bezpieczeństwa zgodnie z pkt 12 rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1737 (2006) oraz pkt 7 rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1803 (2008).

2. Rada Bezpieczeństwa ONZ podjęła w dniu 9 czerwca 2010 r. decyzję o wyznaczeniu w oparciu o wymienione punkty jednej osoby fizycznej oraz 40 osób prawnych, podmiotów lub organów. Osoby fizyczne i prawne, podmioty oraz organy, których to dotyczy, mogą w każdym momencie zwrócić się do ONZ z wnioskiem o ponowną weryfikację decyzji o ich wyznaczeniu, przedkładając dokumenty uzupełniające. Taki wniosek należy przesłać na poniższy adres biura ONZ odpowiedzialnego za skreślanie z wykazu:

United Nations — Focal point for delisting
Security Council Subsidiary Organs Branch
Room S-3055 E
New York, NY 10017
UNITED STATES OF AMERICA

Więcej informacji można znaleźć na stronie: <http://www.un.org/sc/committees/dfp.shtml>

3. W następstwie decyzji ONZ wymienionych w pkt 2 Komisja przyjęła rozporządzenie (UE) nr 532/2010 ⁽²⁾, które zmienia załącznik IV do rozporządzenia Rady (WE) nr 423/2007 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu ⁽³⁾.

Do osób fizycznych i prawnych, podmiotów oraz organów, których dotyczy powyższe, mają w związku z tym zastosowanie następujące środki zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 423/2007:

a) zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych, będących własnością przedmiotowych osób, podmiotów i organów, znajdujących się w ich posiadaniu lub przez nie kontrolowanych, a także zakaz udostępniania im lub na ich rzecz, bezpośrednio lub pośrednio, funduszy lub zasobów gospodarczych (art. 7 ust. 1 i ust. 3);

oraz

b) zakaz świadomego i celowego udziału w działaniach, których przedmiotem lub celem jest obejście w sposób bezpośredni lub pośredni środków określonych w lit. a) powyżej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 61 z 28.2.2007, s. 49.

⁽²⁾ Dz.U. L 154 z 18.6.2010, s. 5.

⁽³⁾ Dz.U. L 103 z 20.4.2007, s. 1.

4. Osoby fizyczne i prawne, podmioty oraz organy umieszczone w załączniku IV do rozporządzenia Rady (WE) nr 423/2007 na mocy rozporządzenia (UE) nr 532/2010 oraz w następstwie decyzji ONZ z dnia 9 czerwca 2010 r. mogą przedstawić Komisji swoje opinie dotyczące umieszczenia ich w wykazie. Takie opinie należy przesłać na poniższy adres Dyrekcji Generalnej ds. Stosunków Zewnętrznych Komisji Europejskiej:

European Commission
'Restrictive measures'
Rue de la Loi/Wetstraat 200
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

5. Ponadto zwraca się uwagę zainteresowanych osób fizycznych i prawnych, podmiotów oraz organów na fakt, że istnieje możliwość zaskarżenia rozporządzenia (UE) nr 532/2010 do Sądu Unii Europejskiej, zgodnie z warunkami przewidzianymi w art. 263 ust. 4 oraz ust. 6 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

6. Dane osobowe osób fizycznych, których dotyczy wykaz zmieniony na mocy rozporządzenia (UE) nr 532/2010, będą przetwarzane zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 45/2001 o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych⁽¹⁾. Wszelkie wnioski np. z prośbą o dodatkowe informacje lub niezbędne dla skorzystania z praw przysługujących na mocy rozporządzenia (WE) nr 45/2001 należy przesłać do Komisji, na adres wymieniony w punkcie 4 powyżej.

7. Dla zachowania należytego porządku zwraca się uwagę osób fizycznych i prawnych, podmiotów oraz organów wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik IV, że istnieje możliwość zwrócenia się z wnioskiem do właściwych władz odpowiedniego państwa członkowskiego (państw członkowskich), zgodnie z informacjami na stronach internetowych wymienionych w załączniku III do rozporządzenia (WE) nr 423/2007, w celu uzyskania zezwolenia na wykorzystanie zamrożonych funduszy i zasobów gospodarczych na podstawie potrzeby lub szczególne płatności zgodnie z art. 10 tego rozporządzenia, lub zezwolenia na mocy art. 8 lub art. 9 tego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

CENY PRENUMERATY w 2010 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Format CD-ROM zostanie w ciągu roku 2010 zastąpiony formatem DVD.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

